

Π Ψ Χ Ι Α Κ Η Ε Ρ Γ Α Σ Ι Α

Θ Ε Μ Α : "Τα ανθρώπινα δικαιώματα, μέσω των διεθνών οργανισμών"

Σπουδάστριες:

Περγουράκη Παναγιώτα

Τασιούλα Ζωή

Υπεύθυνος Καθηγητής:

Άλκης Αναγνωστόπουλος

καθηγητής Τ.Ε.Ι.- Δίκηγόρος

Π Τ Υ Χ Ι Α Κ Η   Ε Ρ Γ Α Σ Ι Α

ΘΕΜΑ : "Τα ανθρώπινα δικαιώματα, μέσω των διεθνών οργανισμών"

Σπουδάστριες:

Περγουράκη Παναγιώτα

Τασιούλα Ζωή

Υπεύθυνος Καθηγητής:

Άλκης Αναγνωστόπουλος

Καθηγητής Τ.Ε.Ι- Δικηγόρος

ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ	1337
----------------------	------

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Βιβλιογραφία

Εισαγωγή

Πρόλογος

Πρώτομέρος

Κεφάλαιο 1ο

Ιστορική αναφορά για τ' ανθρώπινα δικαιώματα 1

Κεφάλαιο 2ο

Βασικές έννοιες και ορισμοί των
ανθρωπίνων δικαιωμάτων. 4

Δικαιώματα και υποχρεώσεις 5

Κεφάλαιο 3ο

Ανθρώπινα δικαιώματα που παραβιάζονται 8

Πρόγραμμα δώδεκα σημείων 10

Περιπτώσεις ανθρώπων που βασανίστηκαν 11

Κεφάλαιο 4ο

Δικαίωμα εκπαίδευσης 14

Περιπτώσεις παραβίασης του δικαιώματος 16

Εκπαίδευσης 1

Δικαίωμα ελευθερίας σκέψης – έκφρασης 17

Φυλετικές διακρίσεις– Απαρχαίντ 20

Περιπτώσεις φυλετικών διακρίσεων 24

Νεοναζι 26

Τσιγγάνοι 27

Παραβίαση δικαιωμάτων των γυναικών 30

Δικαιώματα του παιδιού. 34

Δικαίωμα στην εργασία	39
Δεύτερο μέρος	
Κεφάλαιο 1ο	
Διεθνείς οργανισμοί	1
Κεφάλαιο 2ο	
Βασικές έννοιες των διεθνών οργανισμών	4
Διάκριση των διεθνών οργανισμών	6
Φυσιογνωμία των διεθνών οργανισμών	8
Σκοπός- στόχοι διεθνών οργανισμών	10
ΟΗΕ	
UNESCO	11
Διεθνής αμνηστία	12
UNICEF	14
Διεθνής ερυθρός σταυρός	16
ΔΟΕ (ΚΟ)	18
Συμβούλιο της Ευρώπης	20
Ε.Ο.Κ.	22
Κεφαλαίο 3ο	
Δράση της Διεθνούς Αμνηστίας	24
Έρευνα I	27
Έρευνα II	29
Μέρος τρίτο	
Κεφάλαιο 1ο	
Απόψεις της διεθνούς κοινής γνώμης για τους διεθνείς οργανισμούς και τ'ανθρώπινα δικαιώματα.	1
Προσωπικές κρίσεις και απόψεις	6
Προτάσεις	8

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Βιβλία

1. Γεώργιος – Κατερίνα Τενεκίδη, Διεθνείς Οργανισμοί.
Έκδ. Παπαζήση, Αθήνα 1981
2. Αντώνης Ξηρομήτσος, Διεθνείς Οργανισμοί.
Τεύχος 1 Εισαγωγή στο φαινόμενο των Διεθνών Οργανισμών.
Έκδ. Σακκούλα, Αθήνα – Κομοτηνή 1983.
3. Διεθνής Αμνηστία, Ανθρώπινα Δικαιώματα ΟΗΕ – ΟΥΝΕΣΚΟ. Έκδ. Πλέθρου,
Ελληνικό Τμήμα διεθνούς αμνηστία, Αθήνα 1987.
4. Κλεόβουλος Νικήτας. Ο ρόλος των Διεθνών Οργανισμών,
Έκδ. Σύγγραμμα Παγκοσμίου Ολκής, Αθήνα 1974.
5. CHARLES ZORGBIBE, Διεθνείς Οργανισμοί,
Έκδ. Ποντίκι, Αθήνα 1991.
6. UNICEF, Έκδ. Ελληνική επιτροπή
συνεργασίας με τη UNICEF, Αθήνα 1991
7. Κώδικας Νομικού Εήματος.

Π ε ρ ι ο δ ι κ ά της ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΑΜΝΗΣΤΙΑΣ :

1. Οδηγός δουλειάς, Αθήνα 1987
2. Τι κάνει η Διεθνής Αμνηστία, Αθήνα 1986
3. Κανόνες για την προστασία των ανθρώπων από τα βασανιστήρια, Αθήνα 1984.
4. Τα ανθρώπινα δικαιώματα, Αθήνα 1990
5. Βραζιλία : Ενημερωτικό Δελτίο, Αθήνα 1988
6. Γυναίκες στην Πρώτη γραμμή, Αθήνα 1991
7. Νότια Αφρική : Ενημερωτικό Δελτίο, Αθήνα 1986

Εἰσαγωγή

Μέσα στην εργασία αυτή πραγματευόμαστε το πολύ σημαντικό θέμα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ειδικότερα πόσο διασφαλίζονται αυτά από τους διεθνείς οργανισμούς. α) Στο πρώτο μέρος ασχολούμαστε με τα ανθρώπινα δικαιώματα και ιδιαίτερα μ' εκείνα που παραβιάζονται συνεχώς και ασύστολα από διάφορους σ' όλα τα μέρη του κόσμου. β) Στο δεύτερο μέρος κάνουμε μια αναφορά στους διεθνείς οργανισμούς και ιδιαίτερα σ' αυτούς που ασχολούνται ειδικότερα με τ' ανθρώπινα δικαιώματα.

Ταυτόχρονα στο Κεφάλαιο αυτό, έχουμε ενσωματώσει και την έρευνα που πραγματοποιήσαμε σ' ένα ικανό αριθμό δικηγόρων του δικηγορικού Συλλόγου της Πάτρας, σχετικά με το θέμα μας. γ) Στο τρίτο μέρος αναφέρουμε προσωπικές κρίσεις αλλά και απόψεις της κοινής γνώμης σχετικές πάντα με το θέμα της εργασίας μας.

Τέλος η εργασία μας αυτή τελειώνει με κάποια συμπεράσματα και προτάσεις πάνω στην διασφάλιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η οποία δεν εξαρτάται μόνο από το ρόλο των διεθνών οργανισμών, αλλά και από τη στάση όλων μας.

Π ρ ό λ ο γ ο ς

Με την εργασία μας αυτή προσπαθήσαμε να προσεγγίσουμε όσο το δυνατόν καλύτερα το φαινόμενο των διεθνών οργανισμών και τη διασφάλιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μέσα απ' αυτούς. Επειδή ακριβώς η εργασία μας αφορά ειδικότερα τ' ανθρώπινα δικαιώματα, δώσαμε ιδιαίτερη βαρύτητα στους οργανισμούς εκείνους που απασχολούνται κατ'εξοχήν με τα ανθρωπίνια δικαιώματα, ατομικά και πολιτικά, οικονομικά, κοινωνικά και πολιτιστικά.

Στην προσπάθειά μας για την ολοκλήρωση αυτής της εργασίας, κρίνουμε απαραίτητο να ευχαριστήσουμε ιδιαίτερα τον υπεύθυνο καθηγητή ΤΕΙ – Δικηγόρο για την εργασία Κο Ύαλη Αναγνωστόπουλο, ο οποίος μας βοήθησε σημαντικά, καθώς και την Κα Ηρώ Στάμου υπεύθυνη του τμήματος της Διεθνούς Αμνηστίας στη Πάτρα και τέλος τους δικηγόρους της πόλης των Πατρών που μας αφιέρωσαν λίγο από το χρόνο τους για να μας απαντήσουν στα ερωτήματα που τους θέσαμε, σχετικά με την έρευνα που πραγματοποιήσαμε.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο

Ιστορική αναφορά για τ'ανθρώπινα δικαιώματα.

Ο αγώνας για τα ανθρώπινα δικαιώματα, τα δικαιώματα του ατόμου, τα οποία κανένα κράτος και κανένας νομοθέτης δεν μπορεί να σφαιρέσει, έχει αρχίσει από αιώνες και συνεχίζεται.

Σ'όλη τη διάρκεια της ιστορίας της ανθρωπότητας, η ζωή και η αξιοπρέπεια του ανθρώπου αποτελούν συνεχώς αντικείμενο προσβολής, και αυτό παρατηρείται ακόμα και σήμερα. Από πολλούς όμως αιώνες τώρα, έχει γεννηθεί επίσης η ιδέα κανόνων κοινών για όλους, χωρίς διακρίσεις μεταξύ των ανθρώπων.

Η αρχή της ισότητας, αναγνωρισμένη στο φυσικό δίκαιο, θεωρήθηκε από πολύ καιρό σαν πηγή και κανόνας των πολιτικών δικαιωμάτων. Ωστόσο, ανακάλυπταν πάντα δικαιολογίες να μην παραχωρούν σε όλους τα ίδια δικαιώματα, με το πρόσχημα ότι ορισμένοι ήταν λιγότερο ικανοί από τους άλλους ή και γενετικά κατώτεροι. Τέτοια επιχειρήματα χρησιμοποιήθηκαν στη δικαιολόγηση της δουλείας, μέχρι το 19ο αιώνα, και, σήμερα ακόμη, χρησιμοποιούνται στη δικαιολόγηση των διακρίσεων απέναντι στις γυναίκες (σεξισμός) και σχετικά με το χρώμα του δέρματος (ρατσισμός).

Στο 18ο αιώνα έχουμε τη διατύπωση της αρχής των φυσικών δικαιωμάτων, η οποία έχει τεθεί από τους φιλόσοφους του αιώνα Τζών Λοκ Μοντεσκιέ και Ρουσσώ. Αυτή η αρχή του φυσικού δικαίου για πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας του φυσικά δικαιώματα αναγνωρίστηκαν σαν νομικά και αποτέλεσαν από τα βασικά στοιχεία της δημιουργίας ορισμένων εθνικών συνταγμάτων. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να δημιουργηθεί μεταξύ κρατους και πολίτη μία σχέση με συνέπεια η εξουσία του κράτους να απορρέει από τη συγκατάθεση των πολιτών σ'αυτή.

Η Διακήρυξη της ανεξαρτησίας των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής η οποία αναφέρει: "θεωρούμε αυτές τις αλήθειες ανταπόδεικτες, δηλαδή ότι όλοι οι άνθρωποι γεννήθηκαν ίσοι, ότι προικίστηκαν από τον δημιουργό τους με ορισμένα αναφαίρετα δικαιώματα και ότι μεταξύ αυτών των δικαιωμάτων είναι η ζωή, η ελευθερία και η επιδίωξη της ευτυχίας", και η Γαλλική Διακήρυξη των δικαιωμάτων του Πολίτη βασίζονται στην παραπάνω αρχή.

Αυτή η αρχή μαζί με την αρχή της διάκρισης των εξουσιών αποτέλεσαν από τις θεμελιώδεις αρχές κατάρτησης των Συνταγμάτων.

Όταν λένε διάκριση Εξουσιών εννοούμε ότι "η κρατική εξουσία πρέπει να αακείται απο τρεις επιμέρους εξουσίες, τη νομοθετική, την εκτελεστική και τη δικαστική, με αρμοδιότητες έτσι κατανεμμημένες, ώστε να εξισορροπούνται αμοιβαία και να αποτρέπονται τα ενδεχόμενα κατάρτησεων".

Η Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων υπήρξε σημείο αναφοράς για όλες τις επαναστάσεις του 19ου αιώνα. Οι χώρες αυτές οι οποίες είχαν επηρεασθεί από τη βιομηχανική επανάσταση άρχισαν τους αγώνες για την προστασία των εργαζομένων απο την εκμετάλλευση. Έτσι από τις αρχές του αιώνα στις ΗΠΑ καθιερώθηκε η δωρεάν υποχρεωτική εκπαίδευση, η καθολική ψηφοφορία των ανδρών. Το Αγγλικό κοινοβούλιο ήταν το πρώτο που ψήφισε νόμους οι οποίοι επέτρεπαν στους εργάτες να συνεταιρίζονται.

Ο Κάρλ Μάρξ τον 19ο αιώνα με το βιβλίο του "Κεφάλαιο" έδωσε την ηθική, οικονομική και πολιτική φιλοσοφία για την πάλη εναντίον του Καπιταλισμού για την ισότητα και ευημερία όλων των ανθρώπων.

Μετά τον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, η ιδέα ότι δεν είναι δυνατό, τα ανθρώπινα δικαιώματα να αφεθούν στη προστασία της εκάστοτε κυβέρνησης, αλλά ότι έχουν ανάγκη διεθνών εγγυήσεων κέρδισε έδαφος. Η Κοινωνία των Εθνών δοκίμασε να τα προστατέψει με διεθνή μέσα,

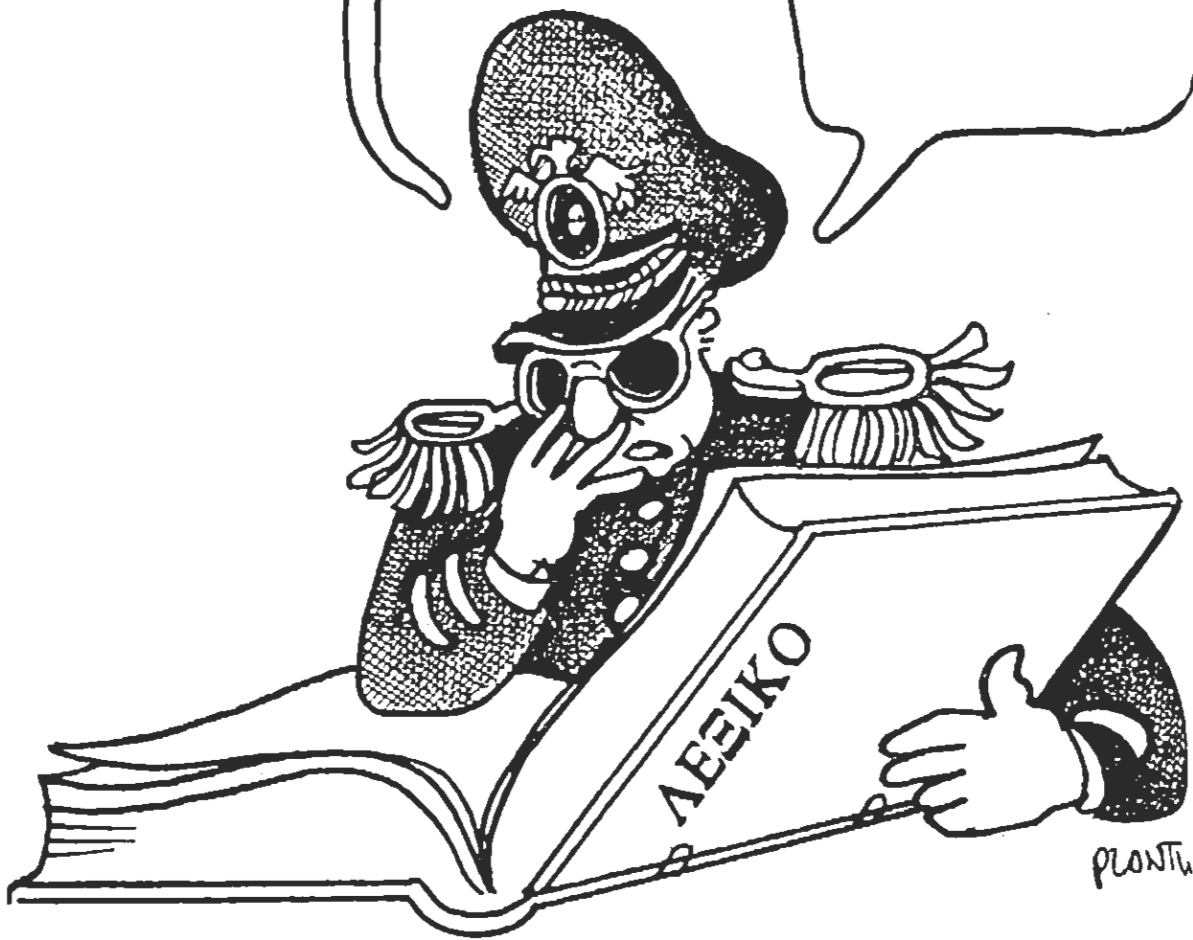
όμως περιορίστηκε μόνο στο να δημιουργήσει κάποιες προϋποθέσεις για την προστασία των μειονοτήτων σ' ένα μικρό αριθμό χωρών.

Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο ο κόσμος συγκλονισμένος από την κατάρρευση της δημόσιας και ατομικής ηθικής από τα εκατομμύρια των νεκρών πολιτών και στρατιωτών, την εξόντωση εκατομμυρίων Εβραίων στους θαλάμους αερίων και τη καταστροφή της Χιρσίμα και του Ναγκασάκι από τις πρώτες πυρηνικές βόμβες συνειδητοποίησε την ανάγκη για εγκαθίδρυση θεσμών οι οποίοι θα εξασφαλίζουν μια διαρκή ειρήνη για την ανθρωπότητα και την προστασία των ατόμων από την καταπίεση.

Ο Χάρτης των Ηνωμένων Εθνών έδωσε μεγάλη βαρύτητα σ' αυτή την ιδέα καθορίζοντας από το πρώτο κιόλας άρθρο του ότι ένας από τους βασικούς σκοπούς των Ε.Ε. είναι: η πραγματοποίηση διεθνούς συνεργασίας με την ανάπτυξη και την ενθάρρυνση του σεβασμού των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών για όλους, χωρίς διάκριση φυλής, φύλου, γλώσσας ή θρησκείας.

• • • ΜΠΟΛΙΚΗ
«ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ»
«ΣΠΑΤΑΛΗ»
«ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ»
«ΔΙΑΚΡΙΣΗ»... ..

ΑΛΛΑ
«ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ»;;
ΟΧΙ, ΔΕ ΒΡΙΣΚΩ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2ο

Βασικές έννοιες και ορισμοί των ανθρωπίνων δικαιωμάτων

" Τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι το θεμέλιο της ανθρώπινης φύσης χωρίς αυτά δεν μπορεί να υπάρξει άνθρωπινο όν ", η φράση αυτή ανήκει στα Η.Ε.

Πράγματι το δικαίωμα είναι ένα αγαθό που το δικαιούται όλοι οι άνθρωποι ανεξαιρέτως. Το γεγονός και μόνο ότι είναι άνθρωπος, του δίνει δικαιώματα αναπαλλοτρίωτα. Αυτά μπορεί να είναι ηθικά, τα οποία απορρέουν από το ότι κάθε άνθρωπος είναι ένα ανθρώπινο αν' οπότε πρέπει να εξασφαλισει την αξιοπρέπεια και το σεβασμό του. Μπορεί όμως να είναι και νομικά δικαιώματα, τα οποία καθιερώνονται από τους ισχύοντες δικονομικούς κανόνες σε εθνικές αλλά και διεθνείς κοινωνίες.

Τα ανθρώπινα δικαιώματα μπορούμε να τα διακρίνουμε σε δύο μεγάλες κατηγορίες:

1. Τα ατομικά και Πολιτικά δικαιώματα όπως: Ισότητα απέναντι στο νόμο και προστασία από αυθαίρετη σύλληψη, κράτηση ή εξορία, δικαίωμα ελευθερίας της σκέψης, της συνείδησης, της έκφρασης και της θρησκείας, το δικαίωμα για αντικειμενική δίκη και ανθρώπινη μεταχείριση, το δικαίωμα της προστασίας από καταχρήσεις της εξουσίας κ.α.
2. Τα κοινωνικά, οικονομικά και Πολιτιστικά δικαιώματα όπως: δικαίωμα για ικανοποιητικό βιοτικό επίπεδο, προστασία από τη πείνα, δικαίωμα για ιατρική περίθαλψη, μόρφωση, εργασία, κοινωνική ασφάλιση, κ.α.

Στα παραπάνω δικαιώματα είναι προφανές ότι υπάρχει μεταξύ τους μια σχέση αλληλοεξάρτησης και αλληλοσύνδεσης. Τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα είναι εκείνα τα οποία περιορίζουν τις εξουσίες του κράτους,

ενώ τα οικονομικά και κοινωνικά δικαιώματα θεωρούνται σαν η ποχρέωση του κράτους όσο αφορά τη κατοχύρωση και τη πραγματοποίησή τους.

Η εξασφάλιση του κράτους δικαίου αποτελεί εγγύηση για την υποεράοπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Όλες οι συνταγματικές και νομοθετικές εγγυήσεις μιας χώρας πρέπει να τηρούνται ώστε να προστατεύονται οι πολίτες ακόμα και σε περιόδους ανωμαλίας. Γιατί ο νόμος είναι ίδιος για όλους και κανείς δε μπορεί να είναι πάνω απ' αυτόν.

Τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν αρκεί να προβλέπονται μόνο απο τα συντάγματα, τους νόμους ή τις Διεθνείς Συμβάσεις, αλλά θα πρέπει να εφαρμόζονται στη Πράξη, έτσι ώστε όλοι να ζούμε με αξιοπρέπεια, ασφάλεια και ελευθερία.

Ίσπορεί τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα να είναι ασήμαντα και ανύπαρκτα για όλους εκείνους τους ανθρώπους που πεινάνε, είναι αναλφαβητικοί, αλλά και η πείνα μπορεί πολλές φορές ν' αποτελεεί μοσφή μαρτυρίου, όπως είναι τα βασανιστήρια.

Δικαιώματα και υποχρεώσεις

Απ' όλα τα παραπάνω γίνεται πλέον φανερό ότι όλοι οι άνθρωποι πρέπει να γνωρίζουν ποια είναι τα δικαιώματά τους και οι υποχρεώσεις που έχουν μέσα στο κοινωνικό σύνολο που ζούν και εργάζονται.

Είναι απαραίτητο να γνωρίζουν ποτε παραβιάζονται τα δικαιώματά τους τις διεθνείς συμβάσεις και καμώνες που προστατεύουν τα ανθρώπινα δικαιώματα, καθώς και τον τρόπο με τον οποίο μπορούν να πεοστατέψουν τα δικά τους δικαιώματα, αλλά και των άλλων.

Η αναγνώριση ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν ίσα και αναπαλλοτρίωτα δικαιώματα αποτελεί το θεμελιο της ελευθερίας, δικαιοσύνης και ειρήνης στο κόσμο.

Είναι αναγκαίο να είναι όλοι γνώστες των δικαιωμάτων τους για ίση μεταχείριση, για απαγόρευση της δουλείας, των βασανιστηρίων, το δικαίωμα στην ζωή, στην αμερόληπτη δικαστική κρίση, της ιθαγένειας του Πολιτικού ασύ - λου, της γνώμης και έκφρασης , στην εκπαίδευση, στο επαρκές βιοτικό επίπεδο, στο πολιτισμό.

Τα παραπάνω δικαιώματα θα πρέπει να προστατεύονται από ένα καθιερωμένο δικαίωμα, έτσι ώστε οι άνθρωποι να μην αναγκάζονται να καταφεύγουν σε έσχατες λύσεις, όπως η εξέγερση και η επανάσταση κατά της τυραννίας και της καταπίεσης.

Η παραγνώριση και η περιφρόνηση των ανθρώπινων δικαιωμάτων οδηγούν αρκετά συχνά σε πράξεις βαρβαρότητας, που εξεγειρουν την ανθρωπινή συνείδηση, ενώ η προοπτική ενός κόσμου όπου όλοι οι άνθρωποι θα είναι ελεύθεροι να εκφράζονται, να μιλούν και να πιστευουν ό'ότι αυτοί νομίζουν πιο σωστό, αποτελεί την πιο υψηλή επιδίωξη του ανθρώπου.

Επίσης βασική σημασία έχει να ενθαρυνθεί και σε τελική ανάλυση να επιτευχθεί , η συνεργασία και η ανάπτυξη φιλικών σχέσεων μεταξύ των κρατών, έτσι ώστε στο μέλλον ν'αποφευχθεί η επανάληψη πολέμων, οι οποίοι έχουν οικτρά αποτελέσματα για όλη την ανθρωπότητα.

Ένας τρόπος, με τον οποίο όλοι θα μπορούσαν να πληροφορηθούν για τα δικαιώματα αλλά και για τις υποχρεώσεις που έχουν σαν ανθρώπινα όντα, είναι όπως αποφάσισε και η γενική συνέλευση της UNESCO, μέσα από την εκπαίδευση.

Ειδικότερα: "η ανάπτυξη της γνώσης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μέσα από τη διδασκαλία και την ενημέρωση, αποτελεί βασικό παράγοντα για την απόλαυση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από όλους τους ανθρώπους".

Πρέπει τα κράτη μέλη να λάβουν όλα τα κατάλληλα μέτρα ώστε η διδασκαλία για τα ανθρώπινα δικαιώματα να αποτελέσει βασικά στοιχεία της επαγγελματικής εκπαίδευσης όσων δουλεύουν στο δημόσιο(Δικαστές, αστυνομικοί) ή στον ιδιωτικό τομέα (γιατροί, δικηγόροι) ώστε να πάρουν τα κα-

τ άλλα μετρα για να βοηθήσουν και ν απροστατεύσουν τα ανθρώπινα δικαιώματα.

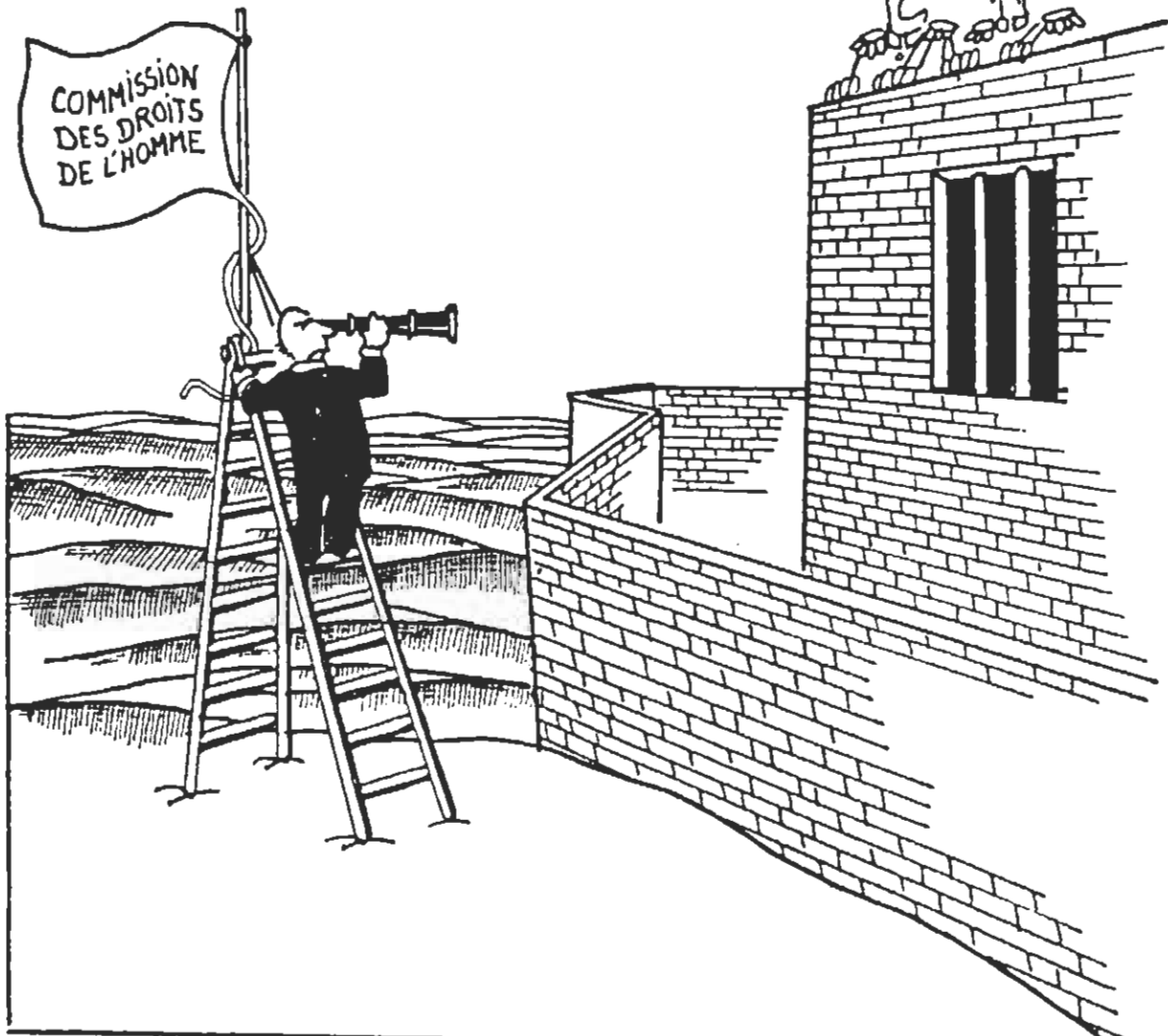
Επειδή είναι ουσιώδες όλα τα άτομα να γνωρίζουν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που έχουν, θα πρέπει να περιληφθούν απ'όλα τα κράτη μέλη των Η.Ε. στη διδακτική ύλη όλων των βαθμίδων της εκπαίδευσης, οι αρχές και το έργο των Η.Ε, ξεκινώντας από τη στοιχειώδη εκπαίδευση.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

COMMISSION
DES DROITS
DE L'HOMME

ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ
Μ' ΕΚΝΕΥΡΙΖΕΙ!

IL COMMENCE
À M'ÉNERVER !

PLANTU

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3ο.

Ανθρώπινα δικαιώματα που παραβιάζονται

Μέχρι τώρα έχουμε αναφερθεί πολλές φορές στα ανθρώπινα δικαιώματα τα οποία πρέπει να ισχύουν για όλα τα άτομα ανεξαιρέτως φυλής, θρησκείας ή πολιτικής συνείδησης.

Δυστυχώς όμως αυτά τα δικαιώματα καταπατούνται καθημερινά για λόγους οικονομικούς κοινωνικούς, πολιτικούς ή για την εξυπηρέτηση μεγάλων συμφερόντων.

Αυτή η καθημερινή παραβίαση είχε σαν αποτέλεσμα να δημιουργηθούν διεθνείς συμβάσεις, οι οποίες θα πρέπει να τηρούνται στην πράξη για να αποφευχθούν δυσάρεστα γεγονότα όπως πράξη για να αποφευχθούν δυσάρεστα γεγονότα όπως είναι τα βασανιστήρια, ο ρατσισμός, η καταπάτηση του δικαιώματος της ελεύθερης σκέψης, εκπαίδευσης, εργασίας κ.τ.λ.

Στη συνέχεια θ' αναφερθούμε σε διάφορες μορφές παραβίασης ανθρωπίνων δικαιωμάτων αναλυτικά, όπως: Βασανιστήρια, τα οποία απαγορεύονται ρητά από τα περισσότερα συνταγματα των κρατών, καθώς και από το διεθνές δίκαιο σε καιρό πολέμου και ειρήνης. Θεωρείται σαν έγκλημα τόσο σε διεθνείς όσο και σε εσωτερικές ένοπλες συγκρούσεις.

Για το λόγο αυτό το Διεθνές δίκαιο στα πλαίσια προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου, καθορίζει ένα διεθνές νομικό σύστημα, σύμφωνα με το οποίο τα θύματα βασανιστηρίων έχουν τη δυνατότητα να προσφευγουν κατά των κυβερνήσεών τους.

Για τη κατάργηση των βασανιστηρίων είναι απαραίτητη η δημιουργία κανόνων επαγγελματικής δεοντολογίας για αστυνομικούς, γιατρούς και δικηγόρους.

Όλα τα όργανα που εφαρμόζουν το νομο πρέπει να είναι ενημερωμένα για την ατομική τους ευθύνη, γιατί πολλές φορές οι ικανότητες και η επαγ-

γευματική πείρα των κρατικών οργάνων μπορούν πολύ εύκολα να διαστρεβλωθούν αντίθετα πρὸς τις προθέσεις που είχαν αρχικά.

Συμβαίνει πολλές φορές να έρχονται αντιμετωποί με το δίλημμα στο να επιλέξουν μεταξύ της κρατικής σκοπιμότητας και της δικής τους ηθικής.

Έτσι δημιουργήθηκαν οι κανόνες δεοντολογίας, οι οποίοι είναι ένα μέσο ν'αποφύγουν οι αστυνομικοί, γιατροί και δικηγόροι να γίνονται σιωπηλοί ή φανεροί συνένοχοι στο εγκλημα των βασανιστηρίων.

Όλες οι πράξεις βασανισμού, συμπεριλαμβανόμενης και της απόπειρας για διόπραξη βασανιστηρίων και της συνενοχής, ή συμμετοχής σε βασανιστήρια, αποτελούν σοβαρά εγκλήματα και γι'αυτό θα πρέπει να παίρνονται αποτελεσματικά νομοθετικά διοικητικά ή δικαστική μέτρα από τη κυβέρνηση που είναι κράτη- μέλη των Η.Ε.

Τα βασανιστήρια όμως εξακολουθούν να γίνονται καθημερινά σε παγκόσμια κλίμακα, γι'αυτό και μόνο η νομοθετική απαγόρευση δεν είναι αρκετή, αλλά πρέπει να παρθούν άμεσα μέτρα για ν'αντιμετωπιστούν τα βασανιστήρια και η απανθρωπη μεταχείριση ή τιμωρία, οπουδήποτε κι αν γίνονται, μέχρι να ξερριζωθούν ολοκληρωτικά.

Υπάρχει το πρόγραμμα των 12 σημείων που προωθείται από τη Δ.Α. για τη πρόληψη των βασανιστηρίων.

Πρόγραμμα 12 σημείων:

1. Επίσημη καταδίκη των βασανιστηρίων, από τις ανώτατες αρχές κάθε χώρας.
2. Περιορισμοί στην κράτηση σε απομόνωση, η οποία θα πρέπει να γίνεται μόνο όταν οι κυβερνήσεις μπορούν να εγγυηθούν ότι η κράτηση στην απομόνωση δεν είναι ευκαιρία για βασανιστήρια.
3. Όχι μυστικές κρατήσεις, αλλά οι κυβερνήσεις θα πρέπει να εξασφαλίσουν ότι οι κρατούμενοι θα κρατούνται σε δημόδια αναγνωρισμένους χώρους.
4. Μέτρα προστασίας κατά την ανάκριση και τη κράτηση, όπου οι κυβερνήσεις θα πρέπει να ελέγχουν τακτικά τη διαδικασία μεταχείρισης των κρατουμένων.
5. Ανεξάρτητη εξέταση καταγγελιών για βασανιστήρια όπου το κράτος θα πρέπει να εξασφαλίζει την αμερόληπτη και αποτελεσματική εξέταση.
6. Άρνηση δηλώσεων που αποσπάστηκαν με βασανιστήρια, θα πρέπει να θεωρούνται αναξιόπιστες και να μην χρησιμοποιούνται.
7. Απαγόρευση των βασανιστηρίων με νόμο, όπου οι κυβερνήσεις θα πρέπει να εξασφαλίσουν ότι τα βασανιστήρια είναι αξιόπινα αδικήματα του ποινικού νόμου.
8. Δίωξη ύποπτων βασανιστών, όπου εκείνοι που ευθύνονται για πράξεις βασανιστηρίων θα πρέπει να δικάζονται.
9. Διαδικασία εκπαίδευσης, όπου όλοι εκείνοι που είναι υπεύθυνοι για τη κράτηση και τη μεταχείριση των κρατουμένων, θα πρέπει να τους γίνει σαφές ότι τα βασανιστήρια είναι μια πράξη εγκληματική και θα πρέπει να αποφευχθεί.
10. Αποζημίωση και αποκατάσταση, στα θύματα των βασανιστηρίων και στις οικογένειές τους.

11. Διεθνής ανταποκριση, όπου οι κυβερνήσεις πρέπει να χρησιμοποιήσουν κάθε μέσο που έχουν, για να μεσολαθήσουν στις χώρες εκείνες που κατηγορούνται για βασανιστήρια.

12. Επικύρωση των διεθνών συμβάσεων από όλες τις κυβερνήσεις έτσι ώστε να εξασφαλιστούν τρόποι προστασίας από τα βασανιστήρια.

Στη χώρα μας επικυρώνεται στις 31-5-91 και έχει την ισχύ που ορίζει το άρθρο 28 παρ. 1 του ΣΥΝτάγματος η Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την πρόληψη των βασανιστηρίων και της απάνθρωπης μεταχείρισης ή τιμωρίας που υπογράφηκε στο Στρασβούργο στις 26-11-87.

Περιπτώσεις ανθρώπων που βασανίστηκαν.

Σοξάρο κίνδυνο βασανισμού διατρέχουν κυρίως οι πολιτικοί κρατούμενοι σε συστηρή απομόνωση από τις υπηρεσίες ασφαλείας, αλλά και ύποπτοι για ποινικά αδικήματα.

Τα βασανιστήρια φαίνεται ότι χρησιμοποιούνται κυρίως για εκφοβισμό των κρατουμένων και για τον εξαναγκασμό τους να "ομολογήσουν" και να ενοχοποιήσουν άλλους ως συνενόχους σε πολιτικά αδικήματα.

Οι κρατούμενοι κρατούνται σε απομόνωση, συχνά επί πολλούς μήνες, χωρίς να τους επιτρέπεται επικοινωνία με δικηγόρους ή με τις οικογένειές τους.

Σύμφωνα με αναφορές πολλοί υποβάλλονται σε μακρές περιόδους συνεχών ανακρίσεων κατά τη διάρκεια των οποίων βασανίζονται ή ξυλοκοπούνται.

Κάλυψη της κεφαλής με κουκούλα και ηλεκτροσόκ είναι συχνές μέθοδοι βασανισμού. Αρκετοί κρατούμενοι έχουν απειληθεί με εκτέλεση από τους αστυνομικούς, που ακολουθάνε περιστροφή στους κρατούμενους

τους . Άλλοι έχουν υποστεί το λεγόμενο "ελικόπτερο". Βασανιστήριο κατά το οποίο το θύμα δένεται με χειροπέδες στους καρπούς και τους αστραγάλους, κρεμιέται ανάποδα από μία μπάρα περασμένη ανάμεσα στα γόνατα και στριφογυρίζει ενώ ξυλοκοπείται.

Άλλες συνηθισμένες μέθοδοι βασανισμού είναι η μερική αοφυξία, η μακροχρόνια ορθοστάσια με βαριά αντικείμενα τοποθετημένα στο κεφάλι, εκθεση σε μεγάλο ψυχός, παρατεταμένη στέρηση ύπνου.

Απαγορεύεται ακόμη να χρησιμοποιούν τουαλέτα και να πλυθούν.

α) Μεταξύ εκείνων που καταγγέλλθηκε ότι υπέστησαν κακομεταχείριση και βασανίστηκαν είναι και ο VUSUMZI GEORGE διοικητικό στέλεχος της Ένωσης Εργατών Συναρμολόγησης και Ανταλλακτικών Αυτοκινήτων Νότιας Αφρικής. Σύμφωνα με τις καταγγελίες του, ο ίδιος, ο αδελφός του και η έγκυος γυναίκα του συνελήφθησαν και χτυπήθηκαν εκείνη την ώρα με μαστίγια. Στη φυλακή υπέστη την εξής μεταχείριση ".....με έβαλαν να καθήσω στο πάτωμα με τα χέρια μου δεμένα με χειροπέδες πίσω από την πλάτη μου και με υποχρέωσαν να κρατώ τα πόδια μου ανοιχτά χτυπώντας το εσωτερικό των μηρών μου με μαστίγια από δέρμα ρινόκερου. Δύο άλλοι αστυνομικοί μπήκαν στο δωμάτιο και συνεργάστηκαν στον ξυλοδασμό μου που κράτησε περίπου μισή ώρα. Κατόπιν δύο ή τρεις Λευκοί αστυνομικοί μπήκαν στο δωμάτιο και ένας απ'αυτούς έφερε μια βρεγμένη πετσέτα την οποία τυλίξε γύρω από το πρόσωπό μου.

Ενώ η πετσέτα μου προκαλούσε ασφυκτία εκείνοι με χτυπούσαν. Κατόπιν αφαίρεσαν την πετσέτα και άρχισαν να με στραγγαλίζουν....."

β) Στις 21 Μαρτίου 1988 ένας Ινδιάνος, ο Ντζάλμα Λίμα Πάταξο, πυροβολήθηκε και κατόπιν απήχθη δια της βίας από ένοπλους δολοφόνους, την ώρα που δούλευε στο χωράφι του.

Το γεγονός αυτό αναφέρθηκε αμέσως στην αστυνομία η οποία άρχισε τις έρευνες στις 24 Μαρτίου.

Στις 29 Μαρτίου η αστυνομία βρήκε το ακρωτηριασμένο του κορμί κοντά στο χωράφι του.

γ) Ο διοικητής Γκέιτς του Λος Άντζελες, όπως και οι προκάτοχοί του στην ίδια αστυνομική διεύθυνση που είναι από τις πιο ρατσιστικές σε ολόκληρη την Αμερική, αμφισβητήθηκε ανοιχτά από τη μαύρη κοινότητα για τη σταθερή κάλυψη που προσέφερε στις βαναυσότητες της αστυνομικής διεύθυνσης το Λος Άντζελες.

Το 1982 για παράδειγμα, μετά τη δολοφονία με "κεφαλοκλείδωμα" κάποιων συλληφθέντων νεαρών μαύρων, ο Γκέιτς ανέπτυξε την εκπληκτική θεωρία ότι για τους θανάτους ευθυνόταν η ανατομία των θυμάτων, όχι η υπερβολική δύναμη που έβαλαν οι αστυνομικοί. "Σε μερικούς μαύρους, (με το κεφαλοκλείδωμα) οι φλέβες ή οι αρτηρίες δεν ανοίγουν τόσο γρήγορα όσο σε φυσιολογικούς (312) ανθρώπους".

Την ίδια περίοδο η αστυνομία πυροβόλησε και σκότωσε ασπλους πολίτες, μεταξύ των οποίων και μερικούς μαύρους, θύματα ληστείας, που εκλήφθηκαν κατά λάθος ως ένοχοι.

Είναι σημαντικό να αναφερθούμε και στο γεγονός ότι στη διάρκεια της δεκαετίας του '80 ο αριθμός των κρατουμένων στις ΗΠΑ υπερδιπλασιάστηκε. Σήμερα υπερβαίνουν το 1.000.000 και αυξάνονται συνεχώς. Οι ΗΠΑ γράφουν οι "Ν.Υ. ΤΙΜΕΣ" διεκδικούν ένα θλιβερό ρεκόρ. Φυλακίζουν περισσότερους πολίτες σε σχέση με τον πληθυσμό από οποιαδήποτε άλλη χώρα. Στη Νέα Υόρκη, σε 50.000 φυλακισμένους οι μαύροι και άλλοι εγχρωμοί αποτελούν το 95%, ενώ στον ελεύθερο πληθυσμό της πόλης αντιπροσωπεύουν το 20%.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4ο

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Η γνώση των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων πρέπει να αρχίζει από τα πρώτα χρόνια της ζωής του ανθρώπου μέσα στο κοινωνικό πλαίσιο και το εκπαιδευτικό σύστημα.

Αυτή η γνώση, σαν έννοια, κατοχυρώνεται από την εθνική νομοθεσία, το Σύνταγμα και τις παραδόσεις, αποτελώντας πάντα ρητά ή σιωπηρά, στοιχείο της δημοκρατικής παιδείας όλων των πολιτών. Χωρίς τη μόρφωση δεν υπάρχει δυνατότητα να γνωρίζεις και πολύ περισσότερο να εξασφαλίζεις οποιοδήποτε άλλο δικαίωμα.

Η παιδεία πρέπει να αποσκοπεί στην πλήρη ανάπτυξη της ανθρωπίνης προσωπικότητας και στην εξασφάλιση του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων καθώς και των θεμελιωδών ελευθεριών, να προάγει την ανοχή μεταξύ των εθνών, των φυλών και των θρησκειών και να ενισχύει τη δραστηριότητα για την ειρήνη.

Η γνώση αποτελεί τη βασική προϋπόθεση τόσο για την ανάπτυξη των διανοητικών και πρακτικών ικανοτήτων του ατόμου όσο και για τη διαμόρφωση των διαθέσεων και της συμπεριφοράς που ευνοούν τη διεθνή κατανόηση.

Τα κράτη οφείλουν να παρέχουν δωρεάν υποχρεωτική στοιχειώδη εκπαίδευση, δευτεροβάθμια εκπαίδευση δυνατή και προσιτή ανώτερη εκπαίδευση με ίσους όρους σύμφωνα με τις ικανότητες του καθενός. Οι γονείς από την άλλη πρέπει να είναι ελεύθεροι να επιλέγουν πέρα από τα δημόσια εκπαιδευτικά ιδρύματα και άλλα ιδρύματα που ανταποκρίνονται στις ελάχιστες προδιαγραφές που έχουν ορισθεί από τις αρχές.

Οι εθνικές μειονότητες πρέπει να έχουν και αυτές το δικαίωμα να διατηρούν τα δικά τους σχολεία και ανάλογα με την εκπαιδευτική πολιτική του κάθε κράτους να διδάσκουν τη δική τους γλώσσα. Αυτό όμως πρέπει να γίνεται κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μη παρεμποδίζει τα μέλη

αυτών των μειονοτήτων να κατανοούν την πολιτιστική κληρονομιά και γλώσσα της κοινότητας ως συνόλου.

Η φοίτηση στα σχολεία αυτά είναι προαιρετική.

Επίσης, κανένας δεν πρέπει να υποχρεώνεται να δεχθεί θρησκευτική διδασκαλία ασυμβίβαστη προς τις πεποιθήσεις του.

Όλες αυτές οι αλληλοσυνδέσεις ασκούνται με ολοκληρωμένο τρόπο στη εκπαίδευση. Η πρόοδος στον αγώνα εναντίον της αμάθειας εξασφαλίζει την επιτυχία στην κατάκτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Η Οικουμενική Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, επιβάλλει την αρχή της μὴ διάκρισης στην εκπαίδευση και διακηρύσσει ότι ο καθένας έχει δικαίωμα στην εκπαίδευση.

Οι διακρίσεις στην εκπαίδευση αποτελούν παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων όπως έχει εξαγγελθεί στη Διακήρυξη αυτή.

Όταν λέμε "διάκριση" εννοούμε κάθε διάκριση, εξαίρεση, περιορισμό ή προτίμηση που βασίζεται στη φυλή, το χρώμα, το γένος, τη γλώσσα τη θρησκεία, πολιτική ή άλλη πεποίθηση, την εθνική ή κοινωνική προέλευση, την οικονομική κατάσταση ή τη γέννηση. Όλα αυτά έχουν σαν αποτέλεσμα την εκμηδένιση ή εξασθένηση της ίσης μεταχείρισης στην εκπαίδευση.

Περιπτώσεις παραβίασης του δικαιώματος της εκπαίδευσης.

α) Η μουσουλμανική μειονότητα της Δυτικής Θράκης, βάσει της συνθήκης της Λωζάνης του 1923, αριθμεί σήμερα περισσότερα από 100.000 μέλη (ανεπίσημα). Βέβαια το πρόβλημα της μουσουλμανικής μειονότητας είναι πάρα πολύ μεγάλο, αλλά εμείς στη συγκεκριμένη περίπτωση θα ασχοληθούμε με το πρόβλημα της εκπαίδευσης.

Η εκπαίδευση στη Δυτική Θράκη σταματά σ' ένα δημοτικό σχολείο με 2 τάξεις για δυο παιδιά. Σε κάποιο από τα χωριά της μουσουλμανικής μειονότητας, στο οποίο ζούν οι Πομάκοι, ο δάσκαλος προσπαθεί να φτάσει μετά από 3 ώρες δρόμο και στην καλύτερη περίπτωση να διδάξει στο 1/3 των παιδιών του χωριού. Τα υπόλοιπα παιδιά δουλεύουν στα χωράφια.

Οι Πομάκοι δεν μπορούν να διδάχτουν τη γλώσσα τους και παρακολουθούν υποχρεωτικά Τουρκικά σχολεία. Χωρίς να έχουν καμιά ενθολογική συγγένεια με τους Τούρκους αναγκάζονται να εξισλαμίζονται και να αντιμετωπίζονται με κοινή πολιτική από το Ελληνικό κράτος.

Οι μικρές κοπέλες δεν χροειάζονται μόρφωση παρά μόνο αποστήθιση του Κορανίου στα Αραβικά. Ο ρόλος τους στην μικρή κοινωνία είναι προασφατισμένος.

Η μορφωση των μειονοτήτων που επικρατεί στις περιοχές αυτές χαρακτηρίζεται επικίνδυνη, γιατί η Τουρκία πάντα παρείχε ιδιαίτερες διευκολύνσεις (υποτροφίες), σε όσους νέους μουσουλμάνους ήθελαν να σπουδάσουν στη Μητέρα Πατρίδα.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ!
ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ!
ΕΙΡΗΝΗ!

ΑΛΛΑ ΤΙ ΘΑ
ΤΟΝ ΚΑΝΟΥΝ
ΑΡΓΟΤΕΡΑ;

PLANTIN

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΣΚΕΨΗΣ – ΕΚΦΡΑΣΗΣ

Η δημοκρατία δεν μπορεί να στηριχτεί παρά μόνο στην ελεύθερη έκφραση της λαϊκής βούλησης. Η ελευθερία της γνώμης και της έκφρασης δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την ελευθερία της σκέψης. Αυτά είναι απόλυτα δικαιώματα που δεν υπόκεινται σε κανένα περιορισμό.

Το δικαίωμα της έκφρασης είναι το βασικό εργαλείο για την κατάκτηση κάθε άλλης θεμελιακής ελευθερίας. Στην ελευθερία της έκφρασης συμπεριλαμβάνεται η ελευθερία της αναζήτησης, της λήψης και της μεταδόσης κάθε είδους πληροφοριών και ιδεών, με κάθε τρόπο ή μέσο ανεξάρτητα από σύνορα. Η μετάδοση αυτή μπορεί να έχει προφορική μορφή, γραπτή ή έντυπη, ή οποιαδήποτε άλλο μέσο έκφρασης.

Η άσκηση αυτών των ελευθεριών συνεπάγεται ειδικά καθήκοντα και ευθύνες, επομένως είναι δυνατόν να υπόκειται σε ορισμένους περιορισμούς προς το συμφέρον των άλλων ατόμων ή του κοινωνικού συνόλου.

Περιπτώσεις παραβίασης του δικαιώματος της ελευθερίας έκφρασης.

Παραβιάσεις του δικαιώματος αυτού παρατηρούνται αρκετά συχνά στη σημερινή εποχή και κυρίως στον Τύπο. Θα αναφερουμε μερικά πρόσφατα, παραδείγματα για αυτό το θέμα.

α) Το 1989 η Γαλλία φηλότασε τα 200 χρόνια της επανάστασης της και της Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Πολίτη, ένα από τα πρώτα και σημαντικότερα κείμενα που εγγυώνται τα ανθρώπινα δικαιώματα, ιδιαίτερα την ελευθερία της έκφρασης.,

Κάθε πολίτης μπορεί να μιλάει, να γράφει και να εκτυπώνει ελεύθερα, εκτός αν κάνει κατάχρηση αυτής της ελευθερίας σε περιπτώσεις που ορίζει ο νόμος. Παρά αυτή την πρόνοια όμως, η ελευθερία της πληροφόρησης παρέμεινε κάτω από διαρκή απειλή. Μέχρι το 1978 δεν υπήρχε νομικό όργανο που να εγγυάται το δικαίωμα της πληροφόρησης.

Η Γαλλία αντιμετωπίζει μια ώθηση του ρατσιστικού και αντισημιτικού λόγου, γεγονός που εκανε τα γαλλικά νομοθετικά σώματα να θεσπίσουν, το 1990, ένα νόμο που απαγορεύει την έκφραση ιδεών επιζήμιων για μέλη φυλετικών, θρησκευτικών και εθνικών ομάδων ή που αρνούνται ότι διαπραχθηκαν εγκλήματα εναντίον της ανθρωπότητας κατά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ενας αριθμός νομοθετικών μέτρων υποχρεώνει τους δημοσιογράφους να αποκαλύπτουν τις πηγές τους. Για να αποφύγει καταδίκη για δυσφήμιση ο δημοσιογράφος πρέπει να αποδείξει ότι η δημοσίευσή του είτε ανταποκρίνεται στην αλήθεια ή έγινε με καλή πίστη. Αυτό σχεδόν πάντα απαιτεί να αποκαλυφθεί η πηγή και η άρνηση προκαλεί αυτόχρημα καταδίκη. Το Ιούλιο του 1989, η Ιζαμπέλ Ορλάν δημοσιογράφος της εφημερίδας UNION DE REIMS, συνελήφθη από την αστυνομία και της ζητήθηκε να αποκαλύψει την πηγή πληροφορίας της. Όταν αρνήθηκε κρατήθηκε για 24 ώρες, της κατάσχεσαν το επαγγελματικό σημειωματάριο της και έκαναν έρευνα στο σπίτι της.

2) Η Γιουγκοσλαβία περισσότερο από 40 χρόνια ήταν μονοκομματικό κράτος και η Ένωση Κομμουνιστών Γιουγκοσλαβίας οριζόταν από το Σύνταγμα ως η "ηγετική δύναμη της κοινωνίας".

Στο 14ο Συνέδριό του, τον Ιανουάριο του 1990 το ΚΚ στο μόνο που κατάφερε να συμφωνήσει ήταν να εγκαταλείψει το μονοπώλιο της εξουσίας. Οι Έξι Δημοκρατίες της χώρας είχαν αυτοδιοίκηση και ανεξαρτησία σε μεγάλο βαθμό. Τον Οκτώβριο του 1988 η Σερβία ανέλαβε τον έλεγχο του Κοσσυφοπεδίου καταργώντας κάθε ελευθερία έκφρασης της τοπικής αλβανικής εθνότητας που αποτελεί την πλειονότητα του πληθυσμού. Καθώς ο Κομμουνισμός όδευε προς τη δόση του, το πολιτικό κενό ανέλαβε να καλύψει ο αναστημένος εθνικισμός.

Η αυτολογοκρισία ήταν μέχρι πρόσφατα πάρα πολύ διεδωμένη. Ύστερα άρχισε να χρησιμοποιείται λιγότερο για τα συμφέροντα του παγγιου υποσλαβικού κράτους και περισσότερο για εκείνα του εθνικισμού των εθνοτήτων. Τα ΜΜΕ ήταν ελεύθερα να κατακρίνουν γεγονότα σε άλλες Δημοκρατίες, όχι όμως και στη δική τους.

Πρόσφατα όμως με αλλαγές που έγιναν επιτρέπεται σε ιδιώτες να είναι ιδιοκτήτες ΜΜΕ, αλλά αφού ο εκδότης κάθε βιβλίου, περιοδικού ή εφημερίδας είναι υποχρεωμένος πριν από την έκδοση, να στέλνει δυο αντίτυπα στον εισαγγελέα.

Αντίθετα, στα ξένα μέσα Μαζικής Ενημέρωσης δεν υπάρχει κανένας περιορισμός και οι ξένοι δημοσιογράφοι ταξιδεύουν ελεύθερα και μεταδίδουν πληροφορίες στο εξωτερικό. Το 1989 τον Απρίλιο, ένας αλβανόφωνος γιουγκοσλάβος δημοσιογράφος ο Ζένουν Τζελάι, συνελήφθη από την τοπική ασφάλεια, επειδή "διέσπειρε ψευδείς πληροφορίες" σχετικά με την απεργία των ανθρακορύχων στο Κοσουσπέδιο και ανακρίθηκε για δύο βδομάδες.

γ) Στις Η.Π.Α. η ιστορία της ελευθερίας της έκφρασης είναι ένα περίπλοκο κράμα θεωρητικής αφοσίωσης στην ελευθερία του ατόμου και μισολοδοξίας για τις απόψεις των διαφωνούντων.

Ο νόμος για την ελευθερία της πληροφόρησης στις Η.Π.Α. θεσπίστηκε το 1966 και έδωσε την ευκαιρία σε συγγραφείς, ιστορικούς, δημοσιογράφους να αποκαλύψουν πληροφορίες σχετικά με επίσημα έγγραφα, εμπιστευτικές πληροφορίες εμπορικών επιχειρήσεων και τα υπηρεσιακά αρχεία της CIA.

Τα έγγραφα που δημοσιεύτηκαν αποκάλυψαν παρενοχλήσεις που έγιναν στον ηγέτη του κινήματος για τα ανθρώπινα δικαιώματα, Μάρτιν Λουθερ Κίγκ, από το F.B.I., παρακολουθήσεις πολιτικών οργανώσεων και συγγραφέων και άλλα.

Στις προσπάθειες να ελεγχονται τα Μ.Μ.Ε. εντάσσεται και η απαίτηση, της κάλυψης των υπερπόντιων στρατιωτικών κινήσεων να ανατίθενται σε ομάδες δημοσιογράφων που επιβλέπονται από το Πεντάγωνο. Αυτή η πρακτική ακολουθήθηκε μετά από τη πλήρη απαγόρευση για τους δημοσιογράφους, που ισχύει κατά την εισβολή στη Γρενάδα το 1983. Το ίδιο συνέβη και κατά τη διάρκεια της εισβολής στον Παναμά το Δεκέμβριο του 1989, όπου οι δημοσιογράφοι κρατήθηκαν και πάλι μακριά από τα πεδία των μαχών.

Λόγους εθνικής ασφάλειας επικαλέστηκαν κυβερνητικοί υπάλληλοι για να δικαιολογήσουν ενέργειες παραπληροφόρησης. Το 1986 αξιωματούχοι του υπουργείου Αμυνας παραδέχτηκαν ότι ελλιπείς και παραπλανητικές πληροφορίες είχαν δοθεί στο ΜΜΕ, σχετικά με περισσότερα από 15 στρατιωτικά προγράμματα. Ισχυρίστηκαν ότι αυτό έγινε για να εμποδιστεί η μεταβίβαση τεχνολογίας στη Σοβιετική Ένωση. Το 1989 η κυβέρνηση παραδέχτηκε ότι είχε δώσει πληροφορίες στον Τύπο. Επειδή ήθελε να πείσει τον ηγέτη της Λιβύης, συνταγματάρχη Καντάφι, ότι οι ΗΠΑ ή το Ισραήλ ετοιμάζονται να επιτεθούν σε εργοστάσιο παραγωγής χημικών προϊόντων στην ερημο της Λιβύης.

ΦΥΛΕΤΙΚΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ - ΑΠΑΡΤΧΑΙΝΤ.

Όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται ελεύθεροι και ίσοι ο ένας απέναντι του άλλου. Όλοι έχουν το ίδιο δικαίωμα στην αξιοπρέπεια και το σεβασμό τις ίδιες ελευθερίες, δικαιώματα που είναι αναφαίρετα για όλους, ανεξαρτήτως φύλου, χρώματος, θρησκείας ή πολιτικών πεποιθήσεων. Είναι ίσοι απέναντι στο νόμο και δικαιούνται την ίδια νομική προστασία.

Κατά καιρούς έχουν ακουστεί διάφορες δοξασίες για την ανωτερότητα κάποιας φυλής(π.χ. άρεια φυλή του Χίτλερ), οι οποίες θα πρέπει να θεωρούνται καταδικασμένες απο όλους τους ανθρώπους ή τουλάχιστον απ' αυτούς που θέλουν να λέγονται άνθρωποι.

Το κάθε κράτος μέσα από το Σύνταγμα του θα πρέπει να παρέχει όλες τις προϋποθέσεις εκείνες που είναι απαραίτητες για τη δίκαιη και ίση μεταχείριση των πολιτών, χωρίς να λαμβάνονται υπ' όψη οι πολιτικές - ιδεολογικές τοποθετήσεις, οι θρησκευτικές πεποιθήσεις, το χρώμα, η οικονομική κατάσταση αυτών.

Δυστυχώς όμως οι διακρίσεις έχουν μπει για τα καλά στη ζωή μας, και όταν λέμε διάκριση εννοούμε τη διαφορετική μεταχείριση των ανθρώπων λόγω χρώματος, εθνικής προελεύσεως ή φυλής. Η πιο χρησιμοποιημένη έκφραση διάκρισης είναι η φυλετική διάκριση. Ο όρος αυτός εννοεί κάθε διάκριση, εξαίρεση ή προτίμηση λόγω χρώματος, ή φυλής, καταγωγής με σωστό ή αποτέλεσμα εκμηδένισης των δικαιωμάτων του ανθρώπου, σε πολιτικό οικονομικό, κοινωνικό, μορφωτικό τομέα. Αυτές ακριβώς οι διαφορές, αποτελούν εμπόδιο στην ειρηνική συνύπαρξη των λαών, στη δημιουργία φιλικών δεσμών που θα βασίζονται στο σεβασμό και στην αναγνώριση της αρχής της αυτοδιάθεσης των λαών.

Η αυτοδιάθεση είναι αναφαίρετο δικαίωμα όλων των λαών, οι οποίοι θα πρέπει να είναι υπεύθυνοι για το πολιτικό τους καθεστώς και να επιδιώκουν ελεύθεροι την οικονομική κοινωνική και πολιτιστική τους ανάπτυξη. Θα πρέπει να διαθέτουν οι ίδιοι οι λαοί ελεύθερα τον εθνικό τους πλούτο και τους φυσικούς τους πόρους, χωρίς παρεμβάσεις τρίτων. Σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί ένας λαός να στερηθεί των δικών του μέσων επιβίωσης.

Είναι γνωστο όμως ότι καθημερινά γίνονται φυλετικές διακρίσεις πολλές φορές και απο μας τους ίδιους, χωρίς αυτόνα είναι εσκευμένο.

Η περιοχή όμως που έχει πληγεί περισσότερο από τις φυλετικές διακρίσεις είναι η Νότιος Αφρική, το σύστημα της οποίας βασίζεται στην εκμετάλλευση και στον εξανδραποδισμό των Μαύρων από τους Λευκούς. Ακολουθεί τη λεγόμενη πολιτική και πρακτική του Απαρτχάϊντ.

Όταν λέμε Απαρτχάϊντ εννοούμε την άρνηση σε ένα μέλος ή μέλη μιας φυλετικής ομάδας του δικαιώματος της ζωής και της ελευθερίας του στόμου, με διάφορους τρόπους, όπως δολοφονίες μελών της φυλετικής ομάδας, αυθαίρετη σύλληψη και φυλάκιση επειδή αντιτίθεται στο Απαρτχάϊντ επιβολή συνθηκών ζωής με σκοπό να προκαλέσουν τη ψυχική ή σωματική φθορά τους, καθώς και μια σειρά από νομοθετικά μέτρα που υπολογίζεται να εμποδίσει τη συμμετοχή των φυλετικών ομάδων από την πολιτική, κοινωνική, οικονομική και πολιτιστική ζωή της χώρας. Τέλος, η άρνηση του δικαιώματός στα μέλη της φυλετικής ομάδας της εργασίας, της εκπαίδευσης, της εθνικότητας, της ειρηνικής συνάντησης και του δικαιώματος της αναχώρησης και επιστροφής στη χώρα τους.

Όμως οι πολιτικές αλλαγές που εκδηλώθηκαν στον πλανήτη μας την τελευταία δεκαετία δεν μπορούσαν να αφήσουν ανεπηρέαστο το Λευκό κατεστώς της μειοψηφίας. Έχει γίνει πλέον σαφές ότι δεν μπορεί να διατηρηθεί βασισμένο στις φυλετικές διακρίσεις, γι' αυτό και έχουν αρχίσει διαπραγματεύσεις με τους μαύρους. Αυτό βέβαια δεν είναι και τόσο εύκολο γιατί οι συγκρούσεις στο γκέτο των μαύρων αποτελούν καθημερινό φαινόμενο.

Το Φεβρουάριο του 1990 ο Πρόεδρος της χώρας, ύστερα από διεθνείς και εσωτερικές πιέσεις ανακοίνωσε την απελευθέρωση του Νέλσον Μαντέλα και την νομιμοποίηση της αντιπολίτευσης. Ο Μαντέλα, ο μαύρος δικηγόρος που ίδρυσε το 1944 τη νεολαία του Αφρικανικού Εθνικού Κογγρέσου για να αγωνιστεί ενάντια στο ρατσισμό, συνελήφθη το 1962 και καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη ένα χρόνο μετά. Οι αγώνες του και η παραμονή του στη φυλακή, για 27 ολόκληρα χρόνια του μετέτρεχαν σε συμβο-

λο των αγώνων των μαύρων γι' αυτό και η απελευθέρωση του ήταν η πρώτη ένδειξη από την πλευρά της κυβέρνησης ότι αρχίζει να προχωρεί στο δρόμο του εκδημοκρατισμού και των διαπραγματεύσεων. Τον Αύγουστο του 1990 το Αφρικανικό Εθνικό Κογκρέσο ανταποδίδει τη κίνηση αυτή αποκηρύσσοντας τη βία και τον ένοπλο αγώνα από την πλευρά των μαύρων. Το μεγάλο βήμα όμως του εκδημοκρατισμού έγινε από την πλευρά της κυβέρνησης η οποία εξάγγειλε τη σταδιακή κατάργηση της ρατσιστικής νομοθεσίας, σύμφωνα με την οποία κάθε νεογέννητο κατατάσσεται υποχρεωτικά σε μια από τις τρεις δυλετικές κατηγορίες, τους Λευκούς, τους Αφρικανούς, τους Ασιάτες και τους Έγχρωμους.

Η ρατσιστική νομοθεσία χωρίζει τα ανθρώπινα όντα σε πολίτες και μη πολίτες ανάλογα με το χρώμα του δέρματος τους. Μέχρι σήμερα οι μαύροι δεν έχουν δικαίωμα ψήφου, δεν εκλέγουν και δεν εκλέγονται, δεν έχουν δικαίωμα ιδιοκτησίας γης, απαγορεύεται να διατηρούν σεξουαλικές σχέσεις με άτομα της Λευκής φυλής ή να παντρεύονται με αυτά.

Το Λευκό καθεστώς της μειοψηφίας της Πρετόριας έχει δεχθεί την επιβολή οικονομικών κυρώσεων, ένα διεθνές οικονομικό εμπόργκο που εξασθένησε την οικονομία και υποχρέωσε την κυβέρνηση να προχωρήσει σε μεταρρυθμίσεις. Ετσι οι αλλαγές που έγιναν, οδήγησαν τη Δύση να αναθεωρήσει τη στάση της και να άρει σταδιακά τον οικονομικό αποκλεισμό της Νότιας Αφρικής.

Ο εκδημοκρατισμός της Νότιας Αφρικής είναι ένας πολύ δύσκολος έργο γιατί θα απαιτήσει την επίλυση μεγάλων προβλημάτων όπως, η εκπαίδευση, η κοινωνική πρόνοια η απασχόληση και η καταπολέμηση της ανεργίας που έχει φτάσει στο 40% στο μαύρο πληθυσμό και τέλος τον καταμερισμό των γαιών.

Ένα άλλο ζήτημα που απασχολεί τη Διεθνή κοινή Γνώμη είναι η Γενοκτονία η οποία ορίζεται σαν τη διάπραξη ορισμένων ενεργειών με σκοπό

την ολική ή μερική καταστροφή μιας άλλης εθνικής φυλετικής ή θρησκευτικής ομάδας. Η Γενοκτονία είναι εγκλημα του Διεθνούς Δικαίου είτε διαπράττεται σε καιρό πολέμου είτε σε καιρό ειρήνης .

Περιπτώσεις φυλετικών διακρίσεων - Απαρτχάϊντ

Υπάρχουν χιλιάδες παραδείγματα σχετικά με φυλετικές διακρίσεις από όπου και θα αναφέρουμε μερικά για να δείξουμε τον όγκο του προβλήματος.

α) Οι Κούρδοι γίνονται πρόσφυγες, φεύγοντας από τις πόλεις και τα χωριά. Είναι ανεπιθυμητοί παντού, και στην Τουρκία και στο Ιράν. Εκείνοι που καθορίζουν τις τύχες των λαών, ετοιμάζουν καταυλισμούς και στρατόπεδα, αποφασίζοντας τη μόνιμη εξορία ενός ολόκληρου λαού. Οι Κούρδοι μένουν χωρίς ελπίδα περιμένοντας απλά μήπως εμφανιστεί κάποια βοήθεια από τη μεγαλόψυχη Δύση και τους δώσουν ένα κομμάτι ψωμί.

β) Ο ρατσιστικός και αντισημιτικός λόγος αποτελεί μεγάλο ζήτημα. Ιδιαίτερα η άνοδος του εθνικού κόμματος του Λεπέν στη Γαλλία, έχει πάρει ανυποληπτικές διαστάσεις. Μεγάλη αύξηση παρουσιάζουν τα κρούσματα επιθέσεων σε αραβικές και Αφρικανικές κοινότητες της Γαλλίας και πρόσφατα οι βεβηλώσεις των εβραϊκών νεκροταφείων. Η άνοδος του αντισημιτισμού ανησυχεί τις αρχές και τους υπέρμαχους των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Δημοσκόπηση της Γαλλικής Κυβέρνησης το Μάρτιο του 1990, έδειξε ότι ο μισός πληθυσμός επικρατούσε την άποψη ότι "οι μαύροι και οι Άραβες της Βόρειας Αφρικής είναι φυλετικά κατώτεροι από τους Ευρωπαίους".

γ) Γουίνι Μαντέλα

Γνωστή διεθνώς για τους αγώνες της κατά των φυλετικών διακρίσεων, σύζυγος του φυλακισμένου για 27 ολόκληρα χρόνια μαύρου ηγέτη Νέλσον Μαντέλα, βρισκόταν σε περιορισμό ή σε κράτηση με μόνο διάλειμμα ένα χρόνο, από το 1962 συνεχώς.

Είχε τεθεί για πρώτη φορά σε κράτηση το 1958, επειδή διαδήλωσε την αντίθεσή της στην καθιέρωση " αδειών κυκλοφορίας" για τις μαύρες γυναίκες που εργάζονταν σε λευκές συνοικίες.

Αργότερα , βρέθηκε στη φυλακή, την εποχή των ταραχών στο Σοβέτο και σε άλλες μαύρες κοινότητες, και αποφυλακίστηκε χωρίς να της απαγγελθεί κατηγορία στα τέλη του 1976 για να τεθεί και πάλι σε πενταετή περιορισμό.

Τον Ιούλιο του 1983 όλες οι προηγούμενες διαταγές περιορισμού έληξαν αυτομάτως, αλλά η Γουίνι Μαντέλα ήταν ένα από τα δέκα μόνο πρόσωπα στα οποία κοινοποιήθηκαν νέες διαταγές περιορισμού.

Απειλήθηκε πολλές φορές η ζωή της. Την τελευταία στιγμή, δύο αντρες έγιναν αντιληπτοί τη στιγμή που προσπαθούσαν να τοποθετήσουν "βόμβα στο αυτοκίνητό της. Το σπίτι της έπαθε μεγάλες ζημιές από βόμβα πετρελαίου που εξερράγη τον Αύγουστο του 1985. Επειτα απ'όλα αυτά η Γουίνι Μαντέλα έμεινε στο Γιοχάνεσμπουργκ για την προσωπική της ασφάλεια, αν και τούτο σήμαινε παράβαση της διαταγής περιορισμού της. Εκτιμώντας τη κατάσταση - απαγωγής και δολοφονίας Μαύρων κοινοτικών ηγετών και δικηγόρων που εργάζονται για τα ανθρώπινα δικαιώματα αν και αναπόδεικτες καταγγελίες ότι οι επιθέσεις ήταν οργανωμένες από ή εν γνώσει της αστυνομίας- κατά τα τέλη του 1985 η Δ.Α. εξέφρασε δημόσια τους φόβους της για την ασφάλεια της Γουίνι Μαντέλα. Έτσι φτάσαμε σήμερα , όπου έχουμε τη κατάργηση του απαρτχάϊντ, την απελευθέρωση του Νέλσον Μαντέλα και το δικαίωμα να ασκείται το δικαίωμα της έκφρασης ελεύθερα.

. . .

δ) ΝΕΟΝΑΖΙ ,

Το φίδι που τρέφει σήμερα η Ευρώπη, στον κόρφο της κι ακούει στο όνομα νεοναζισμός, δηλητηριάζει το περιβάλλον αντλώντας το σφρίγος και τη βία-ότητα του από την επανένωση των δυο Γερμανιών. Όταν έπεσε το τείχος του Βερολίνου και όλοι πανηγυρίζαν το τέλος του ψυχρού πολέμου και την έναρξη μιας νέας περιόδου στην Ιστορία της Ευρώπης, κάποιοι μιλούσαν για τον κίνδυνο ενός Τέταρτου Ραΐχ.

Στο θέμα της ρατσιστικής βίας οι Γερμανοί φέρουν ειδικές ευθύνες . Καμιά άλλη χώρα της Ευρώπης δεν γνώρισε, τον τελευταίο καιρό, τις φρικαλεότητες που σημάδεψαν την Ιστορία του νέου γερμανικού κράτους.

Τα επίσημα στοιχεία ακτινογραφούν το πρόσωπο της βίας. Όπως ανακοίνωσε η γερμανική κυβέρνηση το 1991 έγιναν περισσότερα από 2000 επιθέσεις εναντίων ξένων στη χώρα από τις οποίες οι 325 ήταν εμπρησμοί. Στο στοχαστρο των νεοναζί ήταν κυρίως πρόσφυγες από την Αφρική, Ασία και τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης.

Κατά τις εκτιμήσεις της γερμανικής κυβέρνησης, τα μέλη αυτών των οργανώσεων υπολογίζονται συνολικά σε 40.000, ενώ περίπου 4500 από αυτούς θεωρούνται οι "μαχητικοί" που πρωταγωνιστούν στα βίαια.

Αντίστοιχες τάσεις παρατηρούνται και στις ΗΠΑ. Εκτός από την "παράδοση" της Κα Κλαυξ Κλαν, τα τελευταία χρόνια η αμερικανική κοινωνία έχει ευστερνισθεί και τις εισαγόμενες μορφές ρατσιστικής έκφρασης όπως το φαϊνόμενο των σκίνχεντς της Βρετανίας.

Τέτοιες οργανώσεις είναι πάμπολλες όπως ο Στρατός των Σκίνχεντς στο Μιλγουόκι, οι Σκίνχεντς του Σικάγο.

Νεαροί με το απαραίτητο τατουάζ με τη θραστικά στο μπρ άτος, λατρεύουν όλα τα εμβλήματα των ναζί, τη λευκή φυλή και το εθνικό μέτωπο της Βρετανίας . Απεχθάνονται τους " νέγρους" τους Εβραίους" τους "άθεους"

κουμμουνιστές και όλους τους "προδότες και δειλοούς". αναρχικούς, χίπις, πόνκ, ομοφυλοφίλους, πόρνες, ναρκομανείς.

Ακόμα και στην Ελλάδα έκανε την εμφάνισή του το κίνημα του νεοφασισμού. Μια έκρηξη σε υ πόγειο του Νέου Κόσμου αποκαλύπτει την ύπαρξη και τη δράση μιας ανάλογης οργάνωσης ακροδεξιών, των "Νέων αθόρυβων καταδρομέων" και η πρόσφατη εξαροχή, της εγκληματικότητας με πρωταγωνιστές τους Αλβανούς αρχίζει να καλλιιεγει τους πρώτους σπόρους του κοινωνικού ρατσισμού.

ε) Τσιγγάνοι

Πόσοι είναι οι τσιγγάνοι που ζούν σήμερα στην Ελλάδα, Επίσημα στοιχεία δεν υπάρχουν- αν εξαίρεσει κανείς κάποιες εκτιμήσεις για τον αριθμό των μουσουλμάνων (τουρκόγυφτων) που είναι μόνιμα εγκατεστημένοι στο εθνι κό ευαίσθητο διαμέρισμα της Δυτ. Θράκης. Οι τελευταίοι, σύμφωνα με την έκθεση Σιγκουάν της ΕΟΚ (1988) υπολογίζονται σε 22.000 περίπου, 7000 στο νομό Έβρου, 9000 στο νομό Ροδόπης και 6.000 στο νομό Ξάνθης. Εκτιμήσεις μη κρατικών οργανώσεων όπως η διεθνής ανθρωπιστική SAVE HE CHILDREN τους υπολογίζουν σε 140.000 με 150.000 σε όλη την ελληνική επικράτεια. Το γεγονός ότι μόλις το 1979 απέκτησαν το δικαίωμα πολιτογράφησης δεν διευκολύνει φυσικά την καταγραφή τους. Εξίσου ανεπίσημες είναι και οι πληροφορίες που αφορούν τη γεωγραφική κατανομή τους στον Ελλαδικό χώρο. Σύμφωνα με στοιχεία που παραχωρήθηκαν απο την κοινωνική λειτουργό Κα Κυρίτση, υπεύθυνη του προγράμματος τσιγγάνων της οργάνωσης "Σώστε τα παιδιά", οικισμοί τσιγγάνων βρίσκονται στη βόρεια Ελλάδα, Ήπειρο, Πελοπόννησο, Στερεά Ελλάδα και Αττική. Το μεγαλύτερο μέρος των τσιγγάνων αν και έχουν κάποια μόνιμη εγκατάσταση, η φύση της δουλειάς τους, τους υποχρεώνει να περνούν μερικούς μήνες το χρόνο μετακινούμενοι απο περιοχή σε περιοχή.

Τα σημαντικότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι τοιγγανοί είναι οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης απουσία, κοινωνικής ασφάλισης, ατελής ιατρο-φαρμακευτική περίθαλψη και υψηλό ποσοστό αναλφαβητισμού.

Σε έρευνα που πραγματοποίησε η οργάνωση "Σώστε τα παιδιά" στη χώρα μας διαπίστωσε ότι πάνω από το 50% των οικογενειών δεν διαθέτουν τουαλέτες, το 80% είναι ανασφάλιστο ενώ ένα 50% ανέφερε την ύπαρξη ασθενών στην οικογένεια του. Το ποσοστό αναλφαβητισμού υπολογίζεται μεταξύ 85% και 90% και πλησιάζει το 100% στις ηλικίες άνω των 40 και στις ενήλικες γυναίκες. Το ποσοστό των παιδιών που φοιτούν στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση είναι κάτω του 1% για τα αγόρια και μηδενικό για τα κορίτσια. Οι λόγοι για αυτή τη κατάσταση, επισημαίνει η Κα Κυρίμη, είναι οι συχνές μετακινήσεις τους, στην αδυναμία πρώτης σχολικής ηλικίας που ξέρουν πολύ λίγα ελληνικά, και κάποιες φορές στην έλλειψη διαθεσιμότητας τους. Το συχνότερο όμως πρόβλημα είναι η άρνηση των άλλων παιδιών και των οικογενειών τους να δεχτούν στο σχολείο τοιγγανάκια.

Το 1980 οι ΗΠΑ ίδρυσαν ένα συμβούλιο μνήμης του ολοκαυτώματος από τους Ναζί. Σ' αυτό εκπροσωπούνται οι Εβραίοι και όλες οι μειονότητες που υπέστησαν τις απάνθρωπες διώξεις του ναζιστικού καθεστώτος.

Κι' όμως ο λαός των τοιγγάνων είναι αυτός που αναλογικά με το πληθυσμό του θρήνησαν τα περισσότερα θύματα κατά τη γενοκτονία 1933-1945.

Ο ROGER KARAFINI στην Παγκόσμια εγκυκλοπαίδεια των μειονοτήτων τους υπολογίζει σε 800.000 σήμερα εκείνη την εποχή, ο συνολικός πληθυσμός των τοιγγάνων στην Ευρώπη, έφτανε τα 3.000.000.-

στ) "Ο τρόπος που συμπεριφερόμαστε στους Ινδιάνους, πλήττει τη συνείδηση του αμερικάνικου έθνους", είχε πει το 1961 ο πρόεδρος Κέννεντυ. Είναι πολύ δύσκολο να λησμονήσει η ιστορία τα 4.000 παιδιά που απήχθησαν στις αρχές του αιώνα μας, τη βεβήλωση Ινδιάνικων τ' όφων από λευκούς (αναζητούσαν ανθρώπινα οστά για να φτιάξουν κουμπιά), τη στείρωση Ινδιάνων γυναικών εν αγνοία τους, στη διάκριση συνηθισμένων ιατρικών εξετάσεων. Αμοιβαία αισθήματα δυσπιστίας είναι πάντα αναπτυγμένα,

τόσο από τη πλευρά των Ινδιάνων, οι οποίοι δείχνουν αδυναμία να προσαρμοστούν στο δυτικό τρόπο ζωής, κάτι που προκαλεί την περιφρόνηση της άλλης πλευράς, των Αμερικανών. Ακόμη και το εδαφικό πρόβλημα σε κάποιες περιπτώσεις παραμένει, άλυτο. Έτσι έχει δημιουργηθεί το αμερικανικό κίνημα Ινδιάνων το 1968 με σκοπό την ιστορική αποκατάσταση του Ινδιάνικου λαού και τη διεκδίκηση των δικαιών του. Τον Ιούνιο του 1991, Ινδιάνοι ταξιδεύουν στη Τρίπολη της Λιβύης όπου τους απονέμεται βραβείο, στο πλαίσιο του "βραβείου ανθρωπίνων δικαιωμάτων", που αυτή τη χρονιά τιμά το δικό τους αγώνα για ελευθερία. Το 1988 το αμερικανικό κίνημα Ινδιάνων ζήτησε "συγγνώμη" από τον Ιαπωνικό λαό για την ατομική βόμβα της Χιροσίμα, που φτιάχτηκε από το ουράνιο του εδάφους των Ναβάχο.

Στο Ειδικό Διεθνές Δικαστήριο κατατέθηκαν στοιχεία και μαρτυρίες για τις επιχειρήσεις του FBI εναντίον του AMERICAN INDIAN MOVEMENT (Αμερικανικά Ινδιάνικα κίνημα). Μόνο στο διάστημα 1972-76 και στην περιοχή των Λακότα Σιού δολοφονήθηκαν πάνω από 70 άτομα.

Είναι γνωστή η περίπτωση του Λέοναρντ Πελτιέ που καταδικάστηκε το 1977 σε ισόβια με την κατηγορία ότι δολοφονήθηκε αστυνομικό κατά τη διάρκεια μιας επίθεσης των αρχών στο αρχηγείο του Αμερικανικού Ινδιάνικου κινήματος. Οι συνθήκες κράτησης του ξεσήκωσαν κύμα διαμαρτυριών στη χώρα.

Ο μέσος όρος ζωής ενός αμερικανού Ινδιάνου φτάνει στα 44,6 χρόνια ενώ ενός λευκού τα 74. Η γενοκτονία που άρχισε με την εγκατάσταση των λευκών αποίκων στην περιοχή των Λακότα Σιού συνεχίζεται και στις μέρες μας με άλλους τρόπους:

"Το γραφείο Ινδιάνικων Υποθέσεων σε συνεργασία με την υγειονομική υπηρεσία επέβαλε υποχρεωτική στέρηση σε ομάδες Ινδιάνων". Επίσης το 33% των γυναικών από το Πουέρτο Ρίκο που μετανάστευσε στις ΗΠΑ υπέστη αυτή την απάνθρωπη δοκιμασία (υποχρεωτική στέρηση).

Οι συνθήκες ζωής αυτής της μειονότητας την οδηγούν στην απελπισία. Τα μέλη της κατέχουν τις πρώτες θέσεις σ' όλο τον κόσμο στην κατάχρηση ναρκωτικών, στις αυτοκτονίες και στις πνευματικές διαταραχές.

Σήμερα αποτελούν το 8% του συνολικού πληθυσμού των ΗΠΑ και υφίστανται όχι μόνο κοινωνικό διαχωρισμό αλλά και πολιτιστικό αφανισμό, κυρίως μέσω της γλωσσικής ανισότητας.

Παραβίαση δικαιωμάτων των γυναικών.

Αν και σ' όλες τις κοινωνίες που διέπονται από το δημοκρατικό πολίτευμα, είναι συνταγματικά κατοχυρωμένο το δικαίωμα ισότητας ανδρών και γυναικών, ο κατάλογος παραβιάσεων των αζνθρωπίνων δικαιωμάτων των γυναικών είναι ατελείωτος. Πολλές γυναίκες γίνονται στόχος επειδή έχουν πολιτικές δραστηριότητες, ζητούν να γίνονται σεβαστά τα δικαιώματά τους ή των συγγενών τους, φαίνονται ευάλωτες και είναι έτοιμες να κάνουν τα πάντα για να προστατέψουν τα παιδιά τους, έγκυοι που φοβούνται για τ' αγέννητα μικρά τους ή πρόσφυγες που είναι απομονωμένες και ευάλωτες σε ξένο περιβάλλον.

Από στατιστικές αναλύσεις που έγιναν στις ΗΠΑ, ο ξυλοδαρμός αποτελεί σήμερα τη μεγαλύτερη απειλή για τη μέση αμερικανίδα. Περίπου 4000.000 γυναίκες κακοποιούνται κάθε χρόνο στις ΗΠΑ, ενώ απ' αυτές το 1.000.000 έχουν χτυπηθεί τόσο πολύ που αναγκάζονται να μεταφερθούν στον νοσοκομείο για να βορύν περίθαλψη. Το FBI αναφέρει ότι με έρευνα του το 1986, το 30% των δολοφονημένων γυναικών διαποάχθηκε από τους συζύγους τους ή από τους φίλους τους. Δυστυχώς όμως είναι πολλές οι περιπτώσεις εκείνες κατά τις οποίες οι κακοποιημένες γυναίκες δεν καταγγέλλουν τις επιθέσεις που γίνονται, γιατί φοβούνται για τα παιδιά τους αλλά και για την ίδια τους τη ζωή.

Σήμερα οι περισσότεροι πρόσφυγες στον κόσμο είναι γυναίκες, οι οποίες είναι και οι πιο ευάλωτες σε παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Τα ανθρώπινα δικαιώματα των γυναικών όπως και όλων των ανθρώπων προστατεύονται από το διεθνές δίκαιο. Κι όμως υπάρχουν πολλές γυναίκες ανάμεσα σ'αυτούς που φυλακίζονται για τις ειρηνιστικές ιδέες και δραστηριότητές τους, που βασανίζονται, τους αρνούνται το δικαίωμα μιας δίκαιης δίκης, απαγονται και εκτελούνται χωρίς νόμιμη διαδικασία. Επίσης οι γυναίκες αντιμετωπίζουν πρόσθετες παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους μόνο ή βασικά λόγω του φύλου τους. Γι'αυτό θα πρέπει να πάψουν να γίνονται βιασμοί ή σεξουαλικές κακοποιήσεις, καθώς και άλλες μορφές βασανισμού και κακομεταχείρισης των γυναικών από κυβερνητικά όργανα. Δεν πρέπει να φυλακίζονται και να κακοποιούνται λόγω οικογενειακών σχέσεων που έχουν με άτομα γνωστά για τις δραστηριότητές τους. Σε περιπτώσεις όμως που φυλακίζονται, θα πρέπει να τους παρέχεται επαρκής υγιεινομική περίθαλψη, καθώς και το δικαίωμα να βλέπουν τα παιδιά τους. Γυναίκες οι οποίες είναι πρόσφυγες ή ζητούν άσυλο, δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να επιστρέφονται με τη βία πίσω στη χώρα τους, όπου υπάρχει η πιθανότητα να φυλακιστεί σαν κρατούμενη συνείδηση, να βασανιστεί ή και να εκτελεστεί.

Σοβαρές παραβιάσεις των δικαιωμάτων των γυναικών γίνονται από κυβερνήσεις όλων των ιδεολογιών ανεξαιρέτως, σ'όλο το κόσμο. Οι εμφύλιοι πόλεμοι, οι σπασίσι πλήττουν αρκετές γωνιές της γής, δημιουργούν το κατάλληλο κλίμα για την εξαγωγή της κυβερνητικής καταπίεσης, όταν οι αρχές αδιαφορούν για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Όμως καμιά έκτακτη κατάσταση δεν μπορεί να δικαιολογήσει άρνηση των βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων και κάθε κυβέρνηση είναι υπεύθυνη για την εξασφάλιση της προστασίας των δικαιωμάτων των πολιτών της. Σε περιπτώσεις ένοπλης σύρραξης, οι γυναίκες

και οικογένειές τους είναι εκείνες που βρίσκονται στο επίκεντρο των παλεμικών επιχειρήσεων, κινδυνεύοντας αρκετά αφού συγκαταλέγονται στον λεγόμενο άμαχο πληθυσμό.

Η εκτελεστική επιτροπή του γραφείου του Υπατου Αρμοστή Προσφύγων των Η.Ε. υιοθέτησε ψήφισμα, τον Οκτώβριο του 1990, με το οποίο ζητείται από κράτη και οργανώσεις των Η.Ε. να προωθήσουν μέτρα για τη βελτίωση της προσαρμοστικότητας των γυναικών. Τα μέτρα περιλαμβάνουν : ορισμό γυναικών για τη λήψη συνεντεύξεων για τον προσδιορισμό της νομικής κατάστασης γυναικών προσφύγων, έκδοση προσωπικών και όχι οικογενειακών ταυτοτήτων, εξασφάλιση ότι τα προγράμματα αποκατάστασης προσφύγων περιλαμβάνουν ειδικές προβλέψεις για γυναίκες σε κίνδυνο και αναγνώριση-δίωξη ατόμων που έχουν διαπράξει αδικήματα σε βάρος γυναικών προσφύγων. Οι κυβερνήσεις οι οποίες δεν μπορούν να προστατέψουν τα βασικά ανθρωπίνια δικαιώματα, πρέπει ν'αντιμετωπίζουν τη δύναμη της διεθνούς κοινής γνώμης.

Παραδείγματα παραβίασης των δικαιωμάτων των γυναικών:

1) Οι γυναίκες της μουσουλμανικής μειονότητας στη Δυτ. Θράκη, γεννιούνται και μεγαλώνουν πίσω από το φερετζέ. Στα 14 έρχεται ο γάμος και υστερα η δουλειά στο σπίτι, η εντολή του Αλλάχα και η φωνή από τον Άγκυρα. Από τις 50.000, μόνο 20 δουλεύουν στη πόλη. Είναι οι μουσουλμάνες της Θράκης που έρχονται πρώτες, σε ποσοστό 75% στη κατανάλωση των ψυχοφαρμάκων στη περιοχή της Κομοτηνής. Είναι υποχρεωμένες να φοράνε φερετζέ, γιατί είναι αμαρτία να αποκαλύψουν τα μαλλιά, τα χέρια, το πρόσωπό τους, μπροστά σ'έναν άντρα, ιδιαίτερα αν είναι χριστιανός. Οι αγροτικές ασχολίες αποτελούν από τις παραδοσιακές ασχολίες της μουσουλμάνας, οι οποίες είναι κοπιαστικές και γρήγορα τις γερνάνε. Στις περισσότερες μουσουλμανικές οικογένειες θεωρούνταν παλιότερα, αλλά και σε αρκετές μέχρι σήμερα, απόλυτα φυσικό οι γυναίκες να τρώνε ξύλο από τους άντρες τους. Ο γάμος είναι μια οικονομική σύμβαση, όπου καθορίζεται το χρηματικό ποσό, το

οποίο οφείλει να επιστρέψει ο συζυγός στη γυναίκα σε περίπτωση διαζυγίου. Επίσης, κατά παράβαση του Ελληνικού συντάγματος και των ελληνικών νόμων η πολυγαμία επιτρέπεται. Το φαινόμενο αυτό παρατηρείται ευτυχώς, όχι συχνά γιατί η συντηρηση επιπλέον οικογένειας αποτελεί μεγάλη οικονομική ευθύνη για τους μουσουλμάνους της θράκης.

2) Η Μάρθα Αγκούλα, 60 χρονών μαμή από την Ναμικπια, ασκούσε το επάγγελμα της στην Αγκόλα, για τη Λαϊκή οργάνωση Δυτικής Αφρικής. Το 1985 συνελήφθη και κρατήθηκε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης στην Αγκόλα, με τη κατηγορία ότι ήταν κατάσκοπος. Σύμφωνα με πληροφορίες, που έδωσε άλλη κρατούμενη, η Αγκούλα αρρωστήσε, την πήραν και από τότε δεν τη ξανσεΐδε κανείς.

3) Μια γυναίκα που απεβίωσε ελεύθερη από την φυλακή ΕΒΙΝ του Ιράν, ανέφερε ότι η συγκρατούμενη της που είχε φυλακιστεί για πολιτικούς λόγους, δεν μπόρεσε να αντέξει το βίσιμο και τις άλλες βιαιοπραγίες που δέχτηκε από δεσμοφύλακες. Έπαθε νευρικό κλονισμό και δεν της δόθηκε η απαιτούμενη περίθαλψη. Αργότερα η κατάσταση της χειροτέρευσε και τελικά αυτοκτόνησε στη φυλακή το Νοέμβριο του 1988.

ΠΕΙΝΩ!

ΠΑΨΤΕ ΛΟΙΠΟΝ
ΝΑ ΜΙΛΑΤΕ ΓΙΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΑ!

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Το 1989, τα Η.Ε. υιοθέτησαν τη Σύμβαση για τα δικαιώματα του παιδιού. Κάθε κράτος που επικυρώνει τη Σύμβαση δεσμεύεται από το νόμο να εξασφαλίσει τα δικαιώματα τα οποία εκθέτονται σ' αυτή. Πιο ειδικά:

"σε κάθε παιδί που εμπίπτει στη δικαιοδοσία του χωρίς διάκριση οποιουδήποτε είδους, ανεξαρτήτως φυλής χρώματος, φύλου, γλώσσας, θρησκείας, πολιτικής ή άλλης άποψης, εθνικής, φυλετικής ή κοινωνικής προέλευσης περιουσίας, αναπηρίας, καταγωγής ή άλλης κατάστασης."

Τα παιδιά έχουν δικαιώματα, σύμφωνα με τη Διακήρυξη των δικαιωμάτων του παιδιού το 1959, σε :

1. Δικαίωμα στην ισότητα, χωρίς διάκριση φυλής θρησκείας, εθνικότητας ή φύλου.
2. Δικαίωμα στην ιδιαίτερη φροντίδα για ολοκληρωμένη φυσική, διανοητική, ηθική, κοινωνική ανάπτυξη με υγιή και φυσιολογικό τρόπο.
3. Δικαίωμα σε ταυτότητα και εθνικότητα.
4. Δικαίωμα σε επαρκή διατροφή, στέγαση και ιατρική βοήθεια.
5. Δικαίωμα σε ειδική φροντίδα, σε περίπτωση αναπηρίας.
6. Δικαίωμα σε αγάπη κατανόηση και προστασία.
7. Δικαίωμα στην ελεύθερη εκπαίδευση, το παιχνίδι και την ψυχαγωγία.
8. Δικαίωμα για προτεραιότητα σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης.
9. Δικαίωμα για προστασία σε κάθε μορφή αμέλειας, βαναυσότητας και εκμετάλλευσης.
10. Δικαίωμα για προστασία από κάθε μορφή διάκρισης, και το δικαίωμα ανάπτυξης σ' ένα περιβάλλον παγκόσμιας αδελφοσύνης, ειρήνης και ουκαταβατικότητας.

Δυστυχώς κάθε χρόνο εκατομμύρια παιδιά πεθαίνουν από ασθένειες που προέρχονται από μολυσμένα νερά, κακή διατροφή και έλλειψη σωστών μέτρων υγιεινής. Ένα καθαρό και υγιεινό περιβάλλον αποτελεί ένα βασικό ανθρώπινο δικαίωμα. Τα παιδιά εξαρτώνται από την αρμονική οικολογική ανάπτυξη του ανθρώπινου γένους. Η επίδραση της υποβάθμισης του περιβάλλοντος στην υγεία του παιδιού έχει αναγνωρισθεί από τη σύμβαση των Η.Ε. για τα δικαιώματα του παιδιού. Τα παιδιά αποτελούν το μισό του σημερινού παγκόσμιου πληθυσμού και θα κληρονομήσουν το δικό μας κόσμο. Οι βιομηχανικές χώρες έχουν τη μεγαλύτερη ευθύνη για την καταστροφή του περιβάλλοντος. Αποτέλεσμα της ρύπανσης του αέρα είναι η συχνότητα εμφάνισης του παιδικού άσθματος και άλλων ασθενειών του αναπνευστικού συστήματος. Όμως πολλές φορές υπεύθυνοι για την κακομεταχείριση των παιδιών είμαστε εμείς οι ίδιοι.

Το παιδί ήταν και εξακολουθεί να είναι ιδιοκτησία των γονέων του, οι οποίοι μπορούν να το υποβάλλουν σε αυστηρές και απάνθρωπες τιμωρίες, να το αναγκάζουν να δουλεύει εξαντλητικά, να το εκμεταλεύονται ακόμα και να το θανατώνουν. Πρόσφατες έρευνες δείχνουν ότι η κακοποίηση των παιδιών, παρά τη πρόοδο του πολιτισμού, παίρνει όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις. Στις κοινωνίες της Ανατολής εξακολουθούν να μαστιγώνουν τα παιδιά ή να τα οδηγούν στη λιμοκτονία, για να φύγουν τα κακά πνεύματα. Σε ορισμένα μέρη της Ινδίας, επειδή οι κόρες χρειάζονται προίκα, θεωρούνται οικονομικά ασύμφωτες. Αυτό σημαίνει ότι, είτε με την άσκηση βίας είτε με την παράλειψη επαρκούς φροντίδας, η βρεφολοκτονία των κοριτσιών είναι κοινό φαινόμενο. Σήμερα σε ορισμένα χωριά της Ινδίας τα αγόρια υπερτερούν των κοριτσιών κατά 50% περίπου μια δυσαναλογία που ενισχύεται συνεχώς εν μέρει από παραμέληση της ιατρικής φροντίδας και της σωστής διατροφής των κοριτσιών στη βρεφική ηλικία. Η κακή μεταχείριση των παιδιών αποτελεί, όλο και περισσότερο, ένα σημαντικό κοινωνικό

πρόβλημα , όχι μόνο στο δυτικό κόσμο αλλά και σε άλλες χώρες. Η μορφή της κακοποίησης των παιδιών στην οποία επικέντρωσαν, κατά κύριο λόγο, την προσοχή τους οι ερευνητές και οι ειδικοί, είναι η σωματική κακοποίηση. Προς το παρόν, οι Η.Π.Α. είναι η μοναδική χώρα που κατέβαλλε συντονισμένες προσπάθειες για την επίλυση του προβλήματος.

Η UNICEF συνεργάζεται με 128 χώρες, και προωθεί το σεβασμό για τα δικαιώματα του παιδιού σ'όλο το κόσμο.

Λειτουργεί σε συνεργασία με κυβερνήσεις, τοπικές αρχές και ιδιωτικούς οργανισμούς στις αναπτυσσόμενες χώρες, Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στη συνεργασία με το κοινό στο σχεδιασμό και την εκτέλεση έργων που έχουν ως στόχο τη βελτίωση της θέσης της γυναίκας και του παιδιού. Ειδικότερα δίνει προτεραιότητα στην ανάπτυξη βασικών υπηρεσιών όπως:

Ιατρική περίθαλψη

Διατροφή

καθαρό νερό και αποχέτευση

Ψύξη και εκπαίδευση

Κοινωνική πρόνοια για τη μητέρα και το παιδί.

Η UNICEF καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια να βοηθήσει τα παιδιά όλου του κόσμου. Έτσι μπορούμε να αναφέρουμε ότι από το 1977- 1980 σώθηκαν με εμβολιασμούς από διάφορες ασθένειες 3,2 εκατομμύρια παιδιά.

Απο μελέτες που έγιναν κάθε 10 λεπτά σώζεται ένα παιδί μέσα από τα προγράμματα εμβολιασμών που προωθεί η UNICEF , ενώ δεν πρέπει να ξεχνάμε δυστυχώς ότι 18 εκατομμύρια παιδιά το χρόνο πεθαίνουν από διάφορες ασθένειες.

Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε και την εμπορική εκμετάλλευση των παιδιών, για σεξουαλικούς λόγους, ένα παγκόσμιο φαινόμενο , που δεν περιορίζεται όπως πιστευουν πολλοί σε ορισμένες μόνο περιοχές του αναπτυσσόμενου κόσμου αλλά κάνει την εμφάνισή του και στον Δυτικό κόσμο.

Απο έρευνα που έγινε στην Μπανγκόκ έχει υπολογιστεί ότι υπάρχουν τουλάχιστον 30.000 πόρνες ηλικίας κάτω των 16 ετών και 2.000 αγόρια μεταξύ 7 και 17 που εκδίδονται στη Σρί Πάνκα .

Πολλά απ'τα παιδιά αυτά προέρχονται απο αγροτικές περιοχές και τα συγκεντρώνουν μεσίτες που πληρώνουν κάποιο ποσό στους γονείς τους. Υπόσχονται ότι θα τους βρουν κάποια καλή δουλειά στην πόλη. Χωρίς να τα καταλαβαίνουν, οι ίδιοι οι γονείς παραδίδουν τα βλαστήρια τους σε μια ζωή μιζέριας και εξαθλίωσης.

Η Συντονιστική Επιτροπή για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα στην Ταϊλάνδη αναφέρει ότι παιδιά - πόρνες στο νότιο τμήμα της χώρας δέχονται κατά μέσο όρο πέντε ως δέκα πελάτες και δουλεύουν δώδεκα ώρες συνέχεια. Για τις υπηρεσίες τους κερδίζουν μόνο 25 ως 50 σέντς κάθε βάρδια. Για έκθεση για τις συνθήκες εργασίας των παιδιών που εκδίδονται στο νησί αναψυχής Πάκετ, νοτίως της Μπανγκόκ, αναφέρει ότι τα κορίτσια δέρονται ναρκώνονται και εκβιάζονται να δουλέψουν σαν πραγματικές σκλάβες σε οίκους ανοχής.

Τα δωδεκάχρονα παιδιά που, με τα όπλα στα χέρια πλησίαζαν ένα ένα την επικεφαλής τους για να πάρουν απο το χέρι του το "κλειδί του παραδείσου", δυστυχώς δεν παίρνουν μέρος σε κινηματογραφική ταινία, αλλά είναι πρωταγωνιστές της σημερινής σκληρής πραγματικότητας. Το σκηνικό αυτό διαδραματίζεται στο Ιράν την άνοιξη του 1983.

Έχοντας απκρούσει με τραυματικές απώλειες την εισβολή του Σαντάμ Χουσεΐν, το καθεστώς της Τεχεράνης ρίχνει στη μάχη όλα και νεότερες εφεδρείες. Τον Οκτώβριο του 1982, επιτρέπεται με διάταγμα η στρατολόγηση δωδεκάχρονων εβελοντων, ακόμα και χωρίς την άδεια των γονιών τους. Οι τελευταίοι, άλλωστε, τις περισσότερες φορές δεν ηρββάλλουν αντιρρήσεις. Εκτός απο την κοινωνική και αστυνομική πίεση πρέπει να υπολογίσουμε και την αμείλικτη οικονομική αναγκαιότητα.

Ένα παιδί στόμेटωπο σημαίνει κάποιες (καθόλου αμελητέες για τα φτωχότερα στρώματα) οικονομικές απολαβές μέσω του "Ταμείου των Μαρτύρων". Μέσα σε δύο χρόνια υπολογίζεται ότι 50.000 ανήλικοι " μάρτυρες" θα βρουν το θάνατο στα διάφορα θέατρα του πολέμου.

Το καθεστώς Χομείνι δεν έχει φυσικό την αποκλειστικότητα της χρησιμοποίησης ανηλίκων στο κατεχοχήν επικίνδυνο "επάγγελμα του κόσμου. Η UNICEF εκτιμά ότι υπάρχουν τουλάχιστον 20 χώρες όπου παιδιά 10 - 18 χρόνων παίρνουν μέρος σε στρατιωτικά γυμνάσια και σε πολεμικές επιχειρήσεις.

Γεγονός ίσως εξίσου χαρακτηριστικό είναι ότι σε άλλα 25 κράτη οι έφηβοι επιτρέπεται να πάνε στο στρατό (και κατ' επέκταση στον πόλεμο) πριν αποκτήσουν το δικαίωμα ψήφου.

Η θέση του Διεθνούς Δικαίου απέναντι σε όλα αυτά είναι μάλλον συντηρητική.

Οι διεθνείς συμβάσεις για την προστασία των παιδιών σε περίοδο πολέμου ελάχιστα θίγουν την περίπτωση των ανηλικών στρατιωτών.

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ

Το δικαίωμα της εργασίας είναι προϋπόθεση για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια παραλληλα με άλλα δικαιώματα, μεταξύ των οποίων το δικαίωμα για δικαίη αμοιβή, ίση αμοιβή για ίση εργασία, ασφαλείς και υγιεινές συνθήκες εργασίας, ίδιες ευκαιρίες για προαγωγή λογικό ωράριο εργασίας, αναπαυση και διακοπές.

Στην οικουμενική διακήρυξη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τα συμβαλλόμενα κράτη αναγνωρίζουν το δικαίωμα κάθε προσώπου να έχει τη δυνατότητα να κερδίζει τα απαραίτητα για τη ζωή του με εργασία την οποία διαλέγει η δέχεται ελευθερά και θα λάβουν τα κατάλληλα μέτρα για την εξασφάλιση του δικαιώματος αυτού.

Αναγνωρίζουν το δικαίωμα κάθε προσώπου να απολαμβάνει δίκαιους και ευνοϊκούς όρους εργασίας οι οποίοι εξασφαλίζουν ειδικότερα:

- α) Αμοιβή που παρέχει σε όλους τους εργαζόμενους, σαν ελάχιστο όριο:
  - ι) Δίκαιο μισθό και αμοιβή ίση με την αξία της εργασίας χωρίς καμιά διάκριση. Ειδικότερα οι γυναίκες πρέπει να έχουν την εγγύηση ότι οι προσφερόμενοι σ'αυτές όροι εργασίας δεν είναι κατώτεροι από εκείνους που απολαμβάνουν οι άνδρες και να λαμβάνουν την ίδια όπως και αυτοί αμοιβή για την ίδια εργασία.
  - ιι) Αξιοπρεπή διαβίωση για τους ίδιους και για τις οικογένειές τους.
- β) Ασφαλείς και υγιεινές συνθήκες εργασίας.
- γ) Την ίδια δυνατότητα σε όλους για την προαγωγή στην εργασία τους αφού ληφθεί υπόψη στη περίπτωση αυτή μόνο ο χρόνος εργασίας και η ικανότητα.
- δ) Την ανάπαυση, άνεση, λογικό περιορισμό της διάρκειας της εργασίας στις περιοδικές άδειες με αποδοχές καθώς και την καταβολή των ημερών αργίας.

Η Διεθνής Οργάνωση Εργασίας (ΔΟΕ) που ιδρύθηκε το 1919, βασίζεται στις θεμελιώδεις αρχές ότι η εργασία δεν είναι εμπόρευμα, ότι η ελευθερία της έκφρασης και του συνεταιρισμού είναι αναγκαία για τη διαρκή πρόοδο και ότι η φτώχεια σε οποιοδήποτε σημείο του κόσμου είναι κίνδυνος για την ευημερία παντού.

Ετσι λοιπόν, καθιερώνεται και αναγνωρίζεται το δικαίωμα των εργαζομένων να συνεταιρίζονται ελεύθερα, για την προστασία των συμφερόντων τους.

Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα να δημιουργεί μαζί με άλλα πρόσωπα, συνδικάτα ή να προσχωρεί στο συνδικάτο της εκλογής του, με τη μόνη επιφύλαξη των κανόνων και κανονισμών της οργάνωσης που πρόκειται κάθε φορά να προσχωρήσει, για την εξυπηρέτηση και προστασία των οικονομικών και κοινωνικών συμφερόντων του. Στο δικαίωμα αυτό δεν επιβάλλονται περιορισμοί παρά μόνο όσοι καθορίζονται από τον νόμο και είναι αναγκαίοι σε μια δημοκρατική κοινωνία για το συμφέρον της εθνικής ή δημοσιας ασφάλειας και τ'άξης, την προστασία των δικαιωμάτων και ελευθεριών των άλλων.

Τέλος αναγνωρίζεται το δικαίωμα της απεργίας στους εργαζομένους "για τη διαφύλαξη και προαγωγή των οικονομικών και εργασιακών γενικά συμφερόντων των εργαζομένων..."

Όμως παρά όλες τις ενεργειες που γίνονται για την διαφύλαξη και την εφαρμογή, όχι μόνο του δικαιώματος της εργασίας αλλά και άλλων δικαιωμάτων του ανθρώπου, γίνονται καθημερινά παραβιάσεις του δικαιώματος αυτού.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα παραβίασης του δικαιώματος της εργασίας είναι η εκμετάλευση της παιδικής εργασίας. Παιδιά, ακόμη και προεφηβικής ηλικίας, δουλεύουν σε άθλιους χώρους, κάτω από άθλιες συνθήκες εργασίας χωρίς, πολλές φορές να πληρώνονται.

Μια έρευνα που έγινε, για τις συνθήκες εργασίας στην ταπητουργία του Μαρόκου είχε συγκλονιστικά αποτελέσματα: Από τα 62 εργοστάσια που

έγινε έρευνα, οχτώ μόνο δεν χρησιμοποιούσαν ανήλικους εργαζόμενους. Σε 28 άλλα τουλάχιστο το ένα τρίτο των απασχολουμένων δεν είχε προλάβει να ου μπληρώσει τα δώδεκα.

Στις μισές περιπτώσεις η εργάσιμη εβδομάδα ξεπερνούσε το νόμιμο 48 ωρο για να φτάσει τις 60-64 ώρες, ακόμη και τις 72 ώρες:

Τα ημερομίσθια των ανηλίκων ήταν μηδαμινά συχνά δε επαφίονταν αποκλειστικά στην καλή θέληση των ειδικευμένων επικεφαλής του κάθε εργαστηρίου. Οι "μαθητευόμενοι" δεν πληρώνονταν καθόλου. Όσο για τη διάρκεια της "μαθητείας" αυτή είχε την τάση να απλώνεται στο χρόνο: αρκετά κοριτσάκια είχαν συμπληρώσει 16 ολοκληρωσους μήνες χωρίς να πληρωθούν.

Αντίθετα απο την εντύπωση που επικρατεί η παιδική εργασία δεν είναι ελιβερό προνόμιο των φτωχων χωρών του τρίτου κόσμου. Αν και τα σχετικά στοιχεία είναι κάπως δύσκολα να συναχθούν, ειρόσον σε μεγάλο ποσοστό η εργασία αυτή είναι "μαύρη", κάποιες πρόσφατες έρευνες αποδεικνύουν ότι είναι παρούσα ακόμη και στην καρδιά της πολιτισμένης Ευρώπης.

Τα πρωτεία διεκδικεί η Ιταλία με 1,5 εκατ. εργαζόμενα παιδιά . Η Ισπανία είναι το άλλο μέλος της Κοινότητας με υψηλό βαθμό παιδικής εργασίας. Τα επίσημα στατιστικά στοιχεία αναφέρουν πολύ μικρά νούμερα , όμως οι υπολογισμοί ορισμένων μη κυβερνητικών οργανώσεων ανεβάζουν τον αριθμό των εργαζομένων παιδιών σε 1,5 εκατ.

Όσο για τις ΗΠΑ παρό τις δηλώσεις των επισήμων ότι "η εκμετάλλευση της παιδικής εργασίας δεν αποτελεί πλέον κοινωνικό ή πολιτικό πρόβλημα "(Σεμινάριο, του ΟΗΕ, 1985) το 25% των θέσεων εργασίας στη γεωργία καταλαμβάνεται από τα παιδιά.

"Η εργασία του παιδιού είναι και θα μείνει το μεγαλύτερο στίγμα του σημερινού πολιτισμού ". Μ'αυτά τα λόγια ξεκινούσε η Μαρία Σβώλου την εισήγηση της στο " Α. Πανελλήνιο Συνέδριο Προστασίας Μητρότητας και Παιδικών Ηλικιών "πρίν απο 60 χρόνια(Οκτώβριος 1930).

Σε 286.000 παιδιά 6 - 14 χρονών υπολόγιζε η Μαρία Σβώλου τα Ελληνόπουλα που ήταν υποχρεωμένα να ριχτούν πρόωρα στη δουλειά εγκαταλείποντας το σχολείο.

Σύμφωνα με στοιχεία της Στατιστικής Υπηρεσίας, το 1981 εξεκολουθούσαν να εργάζονται επισήμως 31.261 παιδιά ηλικίας 10-14 ετών και 173.904 νέοι 15-19 ετών . Αν λάβουμε υπόψη ότι η παιδική εργασία είναι η κατεξοχήν α-δήλωτη εργασία μπορούμε να έχουμε ένα μικρό μέτρο για την αντοχή του φαινομένου αυτού. Ιδιαίτερα σε περιόδους κρίσης, η χρησιμοποίηση πληρωμένης ή απλήρωτης παιδικής εργασίας είναι μονόδρομος για τους μικροεπιχειρηματίες. -

. / .

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο   Μ Ε Ρ Ο Σ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο

Οι διεθνείς οργανισμοί αποτελούν μια απο τις εκδηλώσεις των διεθνών οικονομικών και πολιτικών σχέσεων, τις οποίες ακολουθούν στην εξέλιξή τους.

Φαινόμενο, ουσιαστικά, των τελευταίων εκατό ετών, έκαναν έντονα αισθητή την παρουσία τους μόνοσ τη μεταπολεμική περίοδο.

Βέβαια οι πρώτες μορφες οργανισμών έκαναν την παρουσία τους στην Αρχαία Ελλάδα με το φαινόμενο των Αμφικτυονιών, με θρησκευτικές και αργότερα πολιτικές δικαιοδοσίες. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η Αμφικτυονία των Δελφών.

Στη Ρωμαϊκή εποχή δεν υπάρχουν περιθώρια για την ανάπτυξη κάποιας μορφής διεθνούς οργανισμού.

Η επεκτατική πολιτική της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας δεν άφησε περιθώρια για κάτι τέτοιο, γιατί οι σχέσεις με τα δίπλα κράτη, ήταν σχέσεις αντιπαραθέσεως ή κατακτήσεως.

Μέχρι τον 19ο αι. οι προσπάθειες οργάνωσης της διεθνούς κοινότητας δεν ξεπερασαν το στάδιο της απλής συνεργασίας.

Η πραγματική εξέλιξη για τη δημιουργία των πρώτων διεθνών οργανισμών εκτελέσθηκε σταδιακά καθ'όλη τη διάρκεια του 19ου αι. βασίσθηκε δε σε δυο αρχές: στο σεβασμό της εθνικής κυριαρχίας και στη συνεργασία-συνενόηση μεταξύ των κρατών.

Στα μέσα του 19ου αι. δημιουργείται η "Ευρωπαϊκή Επιτροπή Δουναβέως" η οποία έχει τόσο σημαντικά προνόμια που συχνά στα μέλλον θα τη χαρακτήριζαν "το Κράτος του Ποταμού". Ταυτόχρονα δημιουργούνται

κι άλλες διεθνείς ενώσεις που βασίζονται σε τεχνικές τελειοποιήσεις και ανακαλύψεις στον τομέα των επικοινωνιών. Οι οργανισμοί αυτής της περιόδου παρουσιάζουν δυο χαρακτηριστικά που κυριαρχούν: καλύπτουν ένα περιορισμένο, είτε τεχνικό είτε διοικητικό τομέα.

Στον 20ο αι. στο τέλος του πρώτου παγκοσμίου πολέμου δημιουργείται η Κοινωνία των Εθνών, η οποία όμως απέτυχε γιατί ήρθε σε σύγκρουση με τις κυριαρχίες των μεμονωμένων κρατών. Δεν έφτανε η δημιουργία ενός διεθνούς οργανισμού, για να μπορέσει να υπάρξει ειρήνη στις σχέσεις των κρατών.

Η Κ.τ.Ε. ήταν ένας διεθνής οργανισμός "γενικού" χαρακτήρα, με δημοκρατική κότητα, λόγω των φιλελεύθερων αξιών των ιδρυτών της, και θεμελιώθηκε σαν ένας οργανισμός με παγκόσμια προοπτική.

Το Σύμφωνο της ΚτΕ έθετε κάποιες προϋποθέσεις για να γίνει ένα κράτος μέλος της. Αυτές ήταν: ελεύθερη διακυβέρνηση, σταθερή κυβέρνηση και οριστικά σύνορα, σεβασμό των διεθνών υποχρεώσεων του και του Συμφώνου που αφορούσε τους εξοπλισμούς. Στη πράξη όμως αποδείχθηκε ότι ο Οργανισμός διέθετε διακριτική ευχέρεια και η εκλογή των μελών ήταν πράξη πολιτικής φύσεως. Συνδιάζοντας τις αποτυχίες και τα θετικά σημεία της, η ΚτΕ αποτέλεσε ένα σημαντικό βήμα στην ανάπτυξη του θεσμού των διεθνών οργανισμών. Με την ίδια της την αποτυχία η Κοινωνία των Εθνών υπογράμμισε την ανάγκη για μια πραγματική διεθνή πολιτική οργάνωση.

Η εμπειρία της ΚτΕ εισήγαγε την ιδέα για την αναγκαιότητα ενός με-
γάλου διεθνούς οργανισμού που θα συγκεντρωνε όλα τα κράτη.

Έτσι στις 25 Απριλίου 1945 στο Σαν Φρανσίσκο ιδρύεται ο οργανισμός των Η.Ε., ο οποίος δημιουργήθηκε απο την πεποίθηση ότι ο μόνος τρόπος για τη δημιουργία αποτελεσματικού διεθνούς οργανισμού, ήταν η συνέχιση στον καιρό της ειρήνης των στενών δεσμών που συνέδεαν τα νικηφόρα Κράτη κατά τη διάρκεια του πολέμου. Το 1953 τίθεται σε ισχύ η Κοινότητα Άνθρακα και Χάλυβα (ΕΚΑΧ), ενώ το 1958 άρχισαν να ισχύουν βάση

της συνθήκης της Ρώμης, η Ευρωπαϊκή οικονομική κοινότητα (ΕΟΚ) και η Ευρωπαϊκή κοινότητα ατομικής ενέργειας (ΕΚΑΕ). Σκοπός των διεθνών οργανισμών είναι από τη μιά η προσπάθεια πολιτικής εξισορρόπησης και από την άλλη η αρμονική οικονομική ανάπτυξη, ζητήματα άλλωστε στενά συνδεδεμένα μεταξύ τους και αλληλοεξαρτώμενα.-

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2ο

Βασικές έννοιες των διεθνών οργανισμών.

Τρεις παράγοντες χαρακτηρίζουν τους διεθνείς οργανισμούς: η πολιτική βούληση για συνεργασία, η οποία καταγράφεται στον καταστατικό τους χάρτη, το "μόνιμο" σύστημα, η δομή του προσδίδει μονιμότητα στη λειτουργία του οργανισμού και οι αρμοδιότητες, η διαδικασία των αποφάσεων που εκφράζουν την ίδια τη βούληση του οργανισμού, δηλαδή την αυτονομία του ως υποκειμένου μέσα στο διεθνές σύστημα.

Το φαινόμενο των διεθνών οργανισμών αποτελεί σήμερα το αντικείμενο της μελέτης πολλών επιστημονικών κλάδων: του δικαίου, των πολιτικών επιστημών κ.α. Καθένας από τους κλάδους αυτούς εξετάζει τους διεθνείς οργανισμούς από τη δική του σκοπιά και με τις δικές τους μεθοδολογικές προσεγγίσεις.

Από νομική άποψη, προσδιορίζονται ως διεθνείς οργανισμοί μόνον οι διακυβερνητικοί οργανισμοί: Αυτός ο περιορισμός ενυπάρχει, έμμεσα, στο αίτημα για μια κοινή θεμελιώδη συνθήκη. Μόνον οι διακυβερνητικοί οργανισμοί εμφανίζουν μια νομική προσωπικότητα μέσα στη διεθνή έννομη τάξη, δίπλα σε εκείνα τα πρωτογενή υποκείμενα που είναι τα κράτη.

Η πολιτική επιστήμη όμως, ταυτίζει την έννοια του διεθνούς οργανισμού με αυτό που αποκαλεί "μη εδαφικούς παράγοντες", δηλαδή τους παράγοντες αυτούς των διεθνών σχέσεων που δεν έχουν εδαφική υπόσταση, όπως, λ.χ. έχουν τα κράτη. Αντίστοιχα, διακρίνει τους διεθνείς αυτούς οργανισμούς, ανάλογα με τη φύση των μελών τους, σε διακυβερνητικούς οργανισμούς, μη κυβερνητικούς και σε διεθνικές μη κυβερνητικές ενώσεις.

Κάποιοι άλλοι έχουν την άποψη ότι η ιδέα ενός παγκόσμιου δικαίου είναι μια αντιδραστική ουτοπία.

Η πόλη των τάξεων σε διεθνή κλίμακα αποκλείει την ύπαρξη μιάς πραγματικά διεθνούς κοινότητας. Τα κράτη ανήκουν σε διαφορετικά οικονομικά και κοινωνικά συστήματα και συντονίζουν τη δράση τους σε συγκεκριμένα προβλήματα για να πετύχουν έναν κοινό αλλά περιορισμένο στόχο.

Τέλος άλλη μια άποψη, τελείως διαφορετική από τις προηγούμενες είναι εκείνη σύμφωνα με την οποία αποφεύγεται κάθε ιδεολογία όσον αφορά τη προσέγγιση της διεθνούς προσωπικότητας, ύστερα από τη διαπίστωση ότι η εξουσία είναι καταμεμημένη ατομιστικά κατά έθνη και την αδυναμία που έχει το σημερινό διεθνές δίκαιο να ξεπεράσει αυτόν τον καταμερισμό εξουσίας.

Υπάρχει βέβαια μέσα απ' αυτή την άσκηση εξουσίας κάποια αλληλεγγύη, η οποία δεν επαρκεί για να εκφράσει τις κοινοτικές πραγματικότητες.

Επομένως απ' όλες τις παραπάνω απόψεις καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η διεθνής πραγματικότητα σήμερα αποτελείται τόσο από τη μόνιμη σύγκρουση των κρατών μεταξύ τους, όσο και από την εμφάνιση της κοινοτικής συνείδησης.-

Διάκριση των διεθνών ορ γανισμών

Τους διεθνείς ορ γανισμο ύς τους διακρίνουμε σε:

- α) Παγκόσμιους και περιφερειακούς
- β) Γενικούς και ειδικούς.
- γ) Υπερεθνικούς και διεθνείς.

ειδικότερα, α) Παγκόσμιοι ορ γανισμοί είναι εκείνοι που έχουν σαν σκοπό την διοργάνωση της διεθνούς κοινωνίας με την δημιουργία της συνεργασίας όλων των κρατών μεταξύ τους, προσπαθώντας να περιληφθούν όλα τα κράτη και αν αυτό είναι αδύνατο, τότε να περιλαμβάνονται οι βασικές ομάδες κρατών απ'όλα τα κοινωνικά- οικονομικά συστήματα. Περιφερειακοί ορ γανισμοί, είναι εκείνοι που έχουν οργανωθεί σε περιφερειακή βάση, με σκοπό την υπεράσπιση τοπικών συμφερόντων ποικίλου χαρακτήρα. Είναι περιορισμένης συμμετοχής και περιλαμβάνει ορ γανισμούς όπως: ΟΡΕΚ, ΟΟΣΑ.

Παράλληλα άλλη μια διάκριση είναι οι κλειστοί και ανοικτοί ορ γανισμοί, όπου η βασική διαφορά τους είναι ότι στους κλειστούς η ένταξη ενός νέου μέλους γίνεται με ομοφωνία ενώ στους ανοικτούς η ένταξη κάποιου καινούριου μέλους γίνεται με το σύστημα της πλειοψηφίας. Δεν θα πρέπει να γίνεται σύγχυση μεταξύ περιφερειακών ορ γανισμών και περιφερειακών οργάνων των παγκόσμιων διεθνών οργανισμών. Τα περιφερειακά όργανα είναι η τόση αποκέντρωση των δραστηριοτήτων των παγκοσμίων ορ γανισμών δημιουργώντας ειδικευμένα (επικουρικά όργανα)ή περιφερειακά γραφεία σε διάφορα μέρη του κόσμου. Τέτοια είναι οι πέντε οικονομικές επιτροπές του ΟΗΕ, ο παγκόσμιος οργανισμός υγείας κ.τ.λ.

β) Γενικοί είναι οι οργανισμοί που αναπτύσσουν την συνεργασία των μελών τους σε διάφορους τομείς δραστηριοτήτων, τόσο στο πεδίο

της ειρηνικής συνεργασίας όσο και στο θέμα επίλυσης των διαφορών. Τέτοιοι οργανισμοί είναι σε παγκόσμιο επίπεδο μόνο ο ΟΗΕ, ενώ σε περιφερειακό επίπεδο είναι ο οργανισμός αμερικανικών κρατών, αφρικανικής ενότητας και ο Αραβικός Σύνδεσμος. Οι ειδικοί οργανισμοί είναι υπόλοιποι διεθνείς οργανισμοί παγκόσμιοι ή περιφερειακοί που ασκούν τις δραστηριότητές τους σ'έναν ή σε λιγότερους τομείς. Ανάλογα με τον τομέα διακρίνονται σε οικονομικούς, τεχνικούς, επιστημονικούς, κοινωνικούς, στρατιωτικούς και πολιτικούς. Βεβαίως τα όρια μεταξύ αυτών των κατηγοριών δεν είναι και τόσο ευδιάκριτα, γιατί πολλές φορές λόγω των πολλών αρμοδιοτήτων τους, υπάγονται σε περισσότερες από μίας κατηγορίες.

γ) Διεθνείς είναι οι οργανισμοί εκείνοι, όπου τα κράτη - μέλη με τη συμμετοχή τους στα διάφορα όργανα παίζουν σημαντικό ρόλο στη λειτουργία τους. Ασκήει εξουσία απέναντι στα κράτη και όχι στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα. Υπερεθνικοί είναι οι οργανισμοί που έχουν την εξουσία της απόφασης χωρίς ουσιαστική επέμβαση των κρατών μελών. Στα όργανα του υπερεθνικού οργανισμού έχουν απονεμηθεί εξουσίες που σε ορισμένες περιπτώσεις τις ασκούν απευθείας στα μέλη των κρατών.

Η φυσιογνωμία των διεθνών οργανισμών

Η ανάλυση όμως των διεθνών οργανισμών συνίσταται στη διερεύνηση των μηχανισμών τους στην εξέταση της ανατομίας τους. Βέβαια, κάθε οργανισμός υπακούει σε διαφορετικούς κανόνες, οι οποίοι είναι εγγεγραμμένοι στην ιδρυτική του συνθήκη, τροποποιημένοι με διαδικασίες λιγότερο ή περισσότερο ευέλικτες και συμπληρωμένοι από την ίδια την πρακτική του οργανισμού.

Τρία είναι τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν καλύτερα την καταστατική φυσιογνωμία κάθε οργανισμού: η συμμετοχή των κρατών, η οργανική τους δομή, τα μέσα δράσης του.

Συγκεκριμένα: 1) Συμμετοχή των Κρατών.

Οι διαδικασίες ένταξης είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτικές για τον προσανατολισμό του οργανισμού. Είναι απλές, σχεδόν αυτόματες στους οργανισμούς που είναι ανοιχτοί σε κράτη τα οποία πληρούν όρους εύκολα επαληθεύσιμους, πιο αυστηρές όταν αφορούν προϋποθέσεις που υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια κάποιου οργάνου, πολύπλοκες και μακροχρόνιες όταν προϋποθέτουν, για κάθε ένταξη, αναθεώρηση των καταστατικών πράξεων.

1.1) Οργανική δομή: Η ολομέλεια του οργάνου προσδιορίζει το δόγμα του οργανισμού, προσανατολίζει τη γενική του πολιτική. Το όργανο περιορισμένης συμμετοχής, είναι πιο αποτελεσματικό, γιατί συνέρχεται ανάλογα με τη συγκυρία και παίρνει κανονιστικές ή επιχειρησιακές αποφάσεις. Το καθεστώς του εκτελεστικού οργάνου (γραμματεία) είναι πιο ακαθόριστο: του παραχωρείται κατ'ανάγκην ένας ρόλος, λιγότερο ή περισσότερο διακριτικής αξιολόγησης, καθώς και η προετοιμασία των αποφάσεων του οργάνου.

iii) Μέσα δράσης: Η "διεθνής διοίκηση" καλύπτει το σύνολο των "διεθνών υπαλλήλων", του προσωπικού που έχει στη διάθεσή του ο οργανισμός. Η αύξησή του υπογραμμίζει τη διερευνήση των δραστη - ριοτήτων του οργανισμού, ενώ η χαλαρότητα του διοικητικού μηχανισμού" εκφράζει το χαλαρό οργανικό χαρακτήρα της συνεργασίας ". Η δραστηριότητα ενός οργανισμού υλοποιείται πάντα με την έκδοση δικαιοδοτικών πράξεων, αλλά σπάνια ένας οργανισμός περιβάλλεται απο κανονιστική εξουσία: "τα κράτη είναι οι νομοθέτες του κοινού δικαίου της διεθνους κοινότητας, και δεν δέχονται εύκολα να απογυμνωθούν απ' αυτό το μονοπώλιο ".

Σκοπός - στόχοι διεθνών οργανισμών.

Ο Η Ε : Για ν' αποφευχθεί η παθητικότητα της Κοινωνίας των Εθνών, θα έπρεπε να δημιουργηθεί ένας οργανισμός με οικουμενικό χαρακτήρα, σε αντίθεση με τη ΚΤΕ που είχε κυρίως Ευρωπαϊκό χαρακτήρα. Έτσι η δημιουργία του ΟΗΕ είχε σαν αποστολή ν' ασχοληθεί σε βάθος με τα πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα, αναπτύσσοντας ολόγυρά του ένα σύνολο απο διεθνείς δημόσιες υπηρεσίες. Ο χάρτης του οργανισμού που υπογράφηκε στις 26 Ιουλίου 1945, στον Άγιο Φραγκίσκο, τονίζει το καθήκον του ΟΗΕ (να προφυλάξει τις μέλλουσες γενιές από τον ερισόλη του πολέμου. Παράλληλα, θεσπίζει πολυάριθμους κανόνες που έχουν σαν σκοπό την αποφυγή μιας νέας διένεξης, με την αποκύρση των κρατών - μελών της χρήσης βίας, την αποκύρση των κρατών- μελών της χρήσης βίας, την υποχρεωσή τους να αναζητούν ειρηνικούς τρόπους διακανονισμού των διαφορών τους και να παρέχουν τη βοήθεια τους στον Οργανισμό σε οποιαδήποτε προληπτική ή κατασταλτική ενέργεια εναντίον του επιτιθέμενου). Ο νέος οργανισμός καθοδηγείται απο μια ομάδα ισχυρών κρατών (ΗΠΑ, Ρωσία, Αγγλία, Γαλλία, Κίνα), που αποτελούν ένα αποτελεσματικό διευθυντήριο. Η Γενική συνέλευση ανοιχτή για όλα τα κράτη - μέλη, θα εναρκώνει τη δημοκρατία διεθνώς. Όμως αν και οι αρμοδιότητες της θεωρούνται ευρείες, τελικά είναι επιοσυνετακές, γιατί η Συνέλευση δε μπορεί να εκδώσει οποιαδήποτε απόφαση για ένα πρόβλημα, χωρίς να το παραπέμψει πρώτα στο Συμβούλιο Ασφαλείας. Συγκεκριμένα, το Συμβούλιο Ασφαλείας θεσμοθετεί την ηγεμονία των πέντε μόνιμων μελών του. Ο γενικός γραμματέας του Οργανισμού κατέχει την κατάλληλη θέση για την εφαρμογή της πολιτικής της Συνέλευσης και γι' αυτό γίνεται καμμιά φορά λόγος για "προσωποποίηση της εξουσίας" στον ΟΗΕ. Για να εκλεγεί, ο γενικός γραμματέας πρέπει να έχει την έγκριση των πέντε Μεγάλων. Η αποστολή του είναι να εφιστά την προσοχή του Δυμβουλίου Ασφαλείας σε περιπτώσεις συγκρούσεων, να ερμηνεύει τη διεθνή κατάσταση και να εναρμονίζει την πραγματικότητα με τις αποφάσεις του Οργανισμού.

UNESCO : Η αρμοδιότητα της UNESCO έχει σχέση με τα δικαιώματα που αφορούν την εκπαίδευση την επιστήμη, τον πολιτισμό και την επικοινωνία, συμπεριλαμβανόμενης και της ελευθερίας γνώμης και έκφρασης. Οι διατάξεις που επιτρέπουν στην UNESCO να παίρνει τα κατάλληλα μέτρα για την εξασφάλιση της προαγωγής και εφαρμογής των δικαιωμάτων του ανθρώπου καθορίζονται στις συμβάσεις, και στις συστάσεις που αυτή έχει υιοθετήσει. Η Σύμβαση της UNESCO, που αφορά τον αγώνα ενάντια στις διακρίσεις στο πεδίο της μόρφωσης, τέθηκε σε ισχύ στις 10 Δεκεμβρίου 1962. Έχει μακρόχρονη ιστορία εκπαιδευτικής δραστηριότητας με στόχο την εδραίωση της διεθνούς συνεργασίας, κατανόησης και ειρήνης . Έχει αναλάβει πρωταρχικό ρόλο στην εκπαίδευση γύρω από τα ανθρώπινα δικαιώματα και τον σεβασμό της πολιτιστικής ταυτότητας των λαών. Τα κράτη που έχουν επικυρώσει τη σύμβαση υποχρεούνται να εφαρμόσουν μια εθνική πολιτική, έτσι ώστε να προάγεται η ισότητα ευκαιριών στο πεδίο της μόρφωσης. Υποχρεούνται επίσης να εγγυηθούν με την κατάλληλη νομοθεσία, ότι καμιά διάκριση δε θα ασκείται ο' ό'τι αφορά την αποδοχή και τη μεταχείριση των μαθητών στα εκπαιδευτικά ιδρύματα και ότι τα άτομα ξένων εθνικοτήτων θα απολαμβάνουν τις ίδιες δυνατότητες πρόσβασης στην εκπαίδευση.

Διεθνής αμνηστία: Είναι μια παγκόσμια κίνηση προσπάθισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που δεν εξαρτάται από καμία κυβέρνηση ή πολιτική παράταξη, ιδεολογία, οικονομικό συμφέρον, ήθροσκευτικό δόγμα. Μέσα στο γενικό πλαίσιο του έργου για τα ανθρώπινα δικαιώματα η Διεθνής Αμνηστία παίζει ένα πολύ συγκεκριμένο ρόλο. Σκοπός της Διεθνής Αμνηστίας είναι η διασφάλιση της τήρησης σε ολόκληρο το κόσμο των διατάξεων της οικουμενικής διακήρυξης των Δικαιωμάτων του ανθρώπου και των άλλων διεθνώς αναγνωρισμένων συνθηκών προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου. Με την πρακτική της δουλειά για τους κρατούμενους επιδιώκει την προαγωγή και υπερασπίση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε ατομικό, πολιτικό, οικονομικό και μορφωτικό επίπεδο. Πιο συγκεκριμένα:

1. Επιδιώκει την απελευθέρωση των κρατούμενων συνείδησης.

Αυτοί είναι τα άτομα τα οποία κρατούνται οπουδήποτε λόγω των πεποιθημένων, του χρώματος, φυλής, εθνικότητας, θρησκείας ή γλώσσας και τα οποία δεν χρησιμοποιήσαν ή δεν συνηγόρησαν για τη χρησιμοποίηση βίας.

2. Εργάζεται για αμερόληπτες και έγκαιρες δίκες για όλους τους πολιτικούς κρατούμενους και για λογαριασμό ατόμων, τα οποία κρατούνται χωρίς απαγγελία κατηγορίας και χωρίς να έχουν δικαστεί.

3. Αντιτίθεται στη θανατική ποινή και στα βασανιστήρια ή σε άλλη σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία όλων των κρατούμενων χωρίς επιφύλαξη.

Η Δ.Α. έχει πάνω από 1.100.000 μέλη, συνδρομητές και υποστηρικτές σε περισσότερες από 150 χώρες του κόσμου.

Την ευθύνη για τη συγκέντρωση, μελέτη και αποστολή των πληροφοριών για τους κρατούμενους και τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων έχει το τμήμα έρευνας της διεθνούς γραμματείας της οργάνωσης που

εδρεύει στο Λονδίνο. Η Δ.Α. χρηματοδοτείται αποκλειστικά από τις συνδρομές και τις δωρεές των μελών και υποστηρικτών της σ' όλο το κόσμο.

Όλες οι εισφορές προς αυτήν, διέπονται από αυστηρές αρχές που έχουν θεσπιστεί από το διεθνές συμβούλιο της Δ.Α. , έτσι ώστε να υπάρχει εγγύηση ότι τα χρήματα που δίνονται, δεν δημιουργούν εξάρτηση της οργάνωσης , ώστε να περιορίσουν την ελευθερία δράσης και έκφρασής της.-

UNICEF : Είναι Διεθνής οργάνωση η οποία σε συνεργασία με τις κυβερνήσεις και τους ιδιώτες έχει ως στόχο τη βελτίωση της θέσης της γυναίκας και του παιδιού. Η UNICEF προωθεί το σεβασμό για τα δικαιώματα του παιδιού σ' όλο το κόσμο.

Τα καθιερωμένα πλαίσια των υποχρεώσεων της UNICEF - υγεία και διατροφή, παροχή νερού και υγιεινή, μόρφωση και κοινωνικές υπηρεσίες - έχει πάντα ως στόχο τη βελτίωση του περιβάλλοντος για το παιδί και είναι στην ουσία οικολογικό.

Ο διπλασιασμός του παγκόσμιου πληθυσμού τα τελευταία 40 χρόνια είχε σαν αποτέλεσμα την ανάλογη αύξηση στην κατανάλωση ενέργειας και άλλων πόρων· αν συνεχιστεί αυτή η ανάπτυξη, η κατάσταση θα γίνει πολύ επικίνδυνη για το περιβάλλον καθώς και για το ανθρώπινο γένος. Για την UNICEF, αυτό σημαίνει ότι αρκετά θέματα πρέπει να αντιμετωπιστούν ταυτόχρονα:

- Βασικές ανάγκες: οι βασικές ανάγκες του ανθρώπου σε σχέση με την επιβίωση του πρέπει να καλυφθούν.
- Μόρφωση: η μόρφωση προσφέρει μια σημαντική βελτίωση στη γενική ποιότητα της ζωής. Επιπροσθέτα η μόρφωση των γυναικών εμφανίζεται ως ένας από τους σημαντικούς παράγοντες στην προσπάθεια μείωσης του ρυθμού των γεννήσεων.
- Οικονομική ανάπτυξη: η οικονομική κατάσταση των περισσότερων αναπτυσσόμενων κρατών βρίσκεται σε ύφεση.
- Ανάπτυξη, Η ανάπτυξη δεν θα έπρεπε να μετριέται με μοναδικό κριτήριο το ακαθάριστο εθνικό προϊόν αλλά με την πιθανότητα της επιβίωσης των παιδιών σε ένα υγιεινό περιβάλλον.

Στις αναπτυσσόμενες χώρες το 70% των κατοίκων ζει σε αγροτικές περιοχές. Αποτελούν συνήθως τμήματα μικρών κοινωνιών οι οποίες έχουν ελάχιστα αλλάξει δια μέσου των αιώνων. Είναι μια ολοκληρωμένη ζωή και οι

γυναίκες επωρίζονται το μεγαλύτερο βάρος. Η UNICEF εφαρμόζει ειδικά προγράμματα για αυτές τις γυναίκες και ταυτόχρονα συνεισφέρει στην προστασία του περιβάλλοντος.

Παραθέτουμε μερικά παραδείγματα:

- Στην Αιθιοπία, η UNICEF έχει προμηθεύσει τους αγρότες με σπάρους και εργαλεία, προσφέροντας τη δυνατότητα να δημιουργήσουν τα δικά τους αυτώρια για καυσόξυλα. Συνολικά 12,3 εκατομμύρια δενδρύλλια έχουν φυτευθεί.
- Στο Τόγκο, η UNICEF υποστηρίζει το τεχνολογικό κέντρο στη Κόρα όπου οι χωρικοί μπορούν να προμηθευθούν δενδρύλλια σπρωσσαν δένδρων.
- Στη Μοζαμβίκη, η UNICEF συνεργάζεται με γυναικείους αγροτικούς συνεταιρισμούς. Ένα από τα έργα εκεί ήταν η εγκατάσταση 15 συστημάτων βιολογικού γκαζιού για την αποσύνθεση οργανικών στοιχείων με τη βοήθεια βακτηριδίων.-

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΡΥΘΜΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Διεθνής υγειονομικός και φιλανθρωπικός οργανισμός, που έχει σαν σκοπό να βοηθά τους τραυματίες και τα θύματα πολέμου, αλλά και γενικά τον άνθρωπο ανεξαρτήτως θρησκειώματος φυλής ή πολιτεύματος, σε καιρό πολέμου ή ειρήνης. Ιδρύθηκε με πρωτοβουλία του Ελβετού Ερρίκου Ντυναν με τη συνθήκη της Γενεύης, τον Αύγουστο του 1864.

Ίδιωτικός οργανισμός, ο Διεθνής Ερυθρός Σταυρός διαθέτει, σήμερα, δύο κλάδους.

Η "Διεθνής Επιτροπή Ερυθρού Σταυρού" είναι διεθνής ως προς τη δράση της, αλλά όχι ως προς τη σύνθεσή της. Αποτελείται από Ελβετούς πολίτες, οι οποίοι επιλέγονται με πρόσκληση. Έτσι εξασφαλίζεται η πλήρης ουδετερότητα του κινητήριου οργάνου του Ερυθρού Σταυρού.

Η "Ένωση Εταιριών του Ερυθρού Σταυρού" συνενώνει τις διάφορες εθνικές εταιρείες, των οποίων η ανεξορτησία είναι περισσότερο ή λιγότερο πραγματική, ανάλογα με τα πολιτικά καθεστώτα των χωρών, αλλά που η υποστήριξη τους είναι απαραίτητη για τη Διεθνή Επιτροπή σε κάθε διένεξη.

Αν και είναι ίδιωτικός οργανισμός, ο Ερυθρός Σταυρός έχει επισορτίσει με την αποστολή μιας πραγματικά διεθνούς δημόσιας υπηρεσίας που του έχουν αναθέσει οι τέσσερις συμβάσεις της Γενεύης, της 12ης Αυγούστου 1949.

Στην περίπτωση εσωτερικών ένοπλων συγκρούσεων, η Διεθνής Επιτροπή του Ερυθρού Σταυρού μπορεί να παρέμβει προς τη νόμιμη κυβέρνηση, ασκώντας το γενικό δικαίωμα της πρωτοβουλίας που της αναγνωρίζεται: να παρ έχει τις υπηρεσίες της στο πλαίσιο της γενικής ανθρωπιστικής της δράσης, ή θα φτάσει μέχρι το σημείο να υποδείξει ότι η φράση της απλής αποκατάστασης της τάξης της θα πρέπει να βασίζεται στις συμβάσεις της Γενεύης.

Η αποστολή της Διεθνούς Επιτροπής, δεν είναι ωστόσο, χωρίς κινδύνους. Οι διεθνείς ανθρωπιστικές επαφές δεν ξεφεύγουν από κάποιο βαθμό πολιτικοποίησης. Η σημαντική διόγκωση των καθηκόντων της Διεθνούς Επιτροπής ανάγκασε τον οργανισμό της Γενεύης να προβεί σε μια βαθιά μεταρρύθμιση των δομών του. Μια συνέλευση, της οποίας τα μέλη επιλέγονται, όπως πριν, με πρόσληψη, καθορίζει το θεωρητικό δόγμα. Μια εκτελεστική επιτροπή έχει την ευθύνη των πρακτικών υποθέσεων.

Ένας νέος τόνος παρατηρείται στο Διεθνή Ερυθρό Σταυρό, τον Οκτώβριο του 1973: δεν περιορίζεται, σύμφωνα με την παράδοση, σε διακοιτικές παρατηρήσεις με σκοπό την αποκατάσταση της σωστής εφαρμογής των συνθηκών της Γενεύης.

Η Διεθνής Επιτροπή ορίζει δημοσίως σε καθεμιά από τις εμπόλεμες κυβερνήσεις τα καθήκοντα που της μένουν να εκπληρώσει και μάλιστα, τα ανακοινωθέντα της Γενεύης προβάλλονται κατά κόρον από τα μεγάλα μέσα ενημέρωσης. Απευθυνόμενη ευθέως στη διεθνή κοινή γνώμη, η Διεθνής Επιτροπή του Ερυθρού Σταυρού δεν παύει να αποτελεί χρήσιμο μεσολαβητή ανάμεσα στα κράτη.-

ΔΙΕΘΝΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ Δ.Ο.Ε. (ILO)

Η ΔΟΕ, που αριθμεί άνω των 60 χρόνων ζωής, προσπαθεί να προωθήσει μια μεγαλύτερη κοινωνική δικαιοσύνη με τη δράση της στο πεδίο της εργασίας.

Η επεξεργασία διεθνών κανόνων εργασίας και ο έλεγχος της εφαρμογής τους από τα κράτη- μέλη αποτελούν το θεμέλιο αυτής της δράσης.

Η τριμερής διάρθρωση της ΔΟΕ απαιτεί όλα τα όργανα της να αποτελούνται από αντιπροσώπους των κυβερνήσεων, των εργοδοτών και των εργαζομένων, οι οποίοι συμμετέχουν με ίσους όρους στις αποφάσεις και στη λειτουργία της Οργάνωσης.

Οι διεθνείς κανόνες εργασίας υιοθετούνται από το κύριο όργανο της ΔΟΕ, τη Διεθνή Συνεδιάσκεψη εργασίας, υπό μορφή συμβάσεων ή συστάσεων. Οι συμβάσεις συνδέουν τα κράτη- μέλη που τις έχουν επικυρώσει. Αυτές αφορούν τα κυριότερα πεδία που, προκειμένου για τα ανθρωπίνια δικαιώματα ανάγονται στην αρμοδιότητα της ΔΟΕ: ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι, κατάργηση της καταναγκαστικής εργασίας, εξάλειψη της διάκρισης στην απασχόληση και στην εργασία.

Αυτές οι συμβάσεις καθορίζουν επίσης διεθνείς κανόνες σε πεδία όπως οι συνθήκες εργασίας, η πρόληψη των εργατικών ατυχημάτων και των επαγγελματικών ασθενειών, η κοινωνική ασφάλιση, η πολιτική της απασχόλησης και ο επαγγελματικός προσανατολισμός, που αποσκοπούν εξάλλου στην εξασφάλιση της προστασίας ορισμένων ξεχωριστών κατηγοριών εργαζομένων, όπως οι γυναίκες, οι μετανάστες και τα παιδιά.

Υπάρχουν διάφορες μέθοδοι που επιτρέπουν στην οργάνωση να παρακολουθεί και να ελέγχει την εφαρμογή των συμβάσεων και συστάσεων. Από τη στιγμή της επικύρωσης μιας σύμβασης, τα κράτη υποχρεούνται να υποβάλλουν περιοδικά μια έκθεση σχετικά με τα μέτρα που πήραν για την υλοποίηση των διατάξεων της.

Επίσης οι κυβερνήσεις σφείλουν να διαβιβάζουν τις εκθέσεις τους στις οργανώσεις που αντιπροσωπεύουν αντίστοιχα τους εργαζόμενους και τους εργοδότες, για να μπορέσουν να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους. Μια επιτροπή εμπειρογνομόνων, εξετάζει τις αναφορές και διατυπώνει παρατηρήσεις στο μέτρο που οι κυβερνήσεις συμμορφώνονται στις διατάξεις αυτών των οργάνων.

Με το πέρασμα των χρόνων, η Δ Ο Ε, έχει συμβάλει με τη δράση της για την εγκατάσταση κανόνων και ελέγχου, στην τροποποίηση της νομοθεσίας των κρατών-μελών στο κοινωνικό πεδίο, καθώς και σ' εκείνο της εργασίας, και έχει έτσι βοηθήσει στη βελτίωση των συνθηκών ζωής των εργαζομένων.

Από το 1964 ως το 1977, η επιτροπή έχει εξετάσει τουλάχιστον 1.100 περιπτώσεις που αφορούν 130 χώρες, στις οποίες πέτυχαν τέτοιες τροποποιήσεις.

Δεν πρέπει ωστόσο να ξεχνάμε ότι όλες οι κυβερνήσεις δεν τηρούν την υποχρέωση του να υποβάλλουν έκθεση στην επιτροπή.

Σε παρόμοια περίπτωση, η ΔΟΕ προσπαθεί να έρθει απευθείας σ' επαφή με τις κυβερνήσεις για να τις ενθαρρύνει να υποβάλλουν αναφορές.

Συμβούλιο της Ευρώπης

Το συμβούλιο της Ευρώπης διαθέτει μια διεθνή συνέλευση με κοινοβουλευτικό χαρακτήρα, που είναι όμως καθαρά συμβουλευτικό όργανο και διευθύνεται από μια κλασικού τύπου διακυβερνητική επιτροπή. Η φόρμουλα αυτή είναι σχετικά νέα.

Σκοπός του Συμβουλίου της Ευρώπης είναι:

1. Η πραγματοποίηση στενότερης ένωσης μεταξύ των μελών.
2. Η περιφρούρηση και η προαγωγή των ιδανικών και των αρχών που αποτελούν την κοινή τους κληρονομιά.
3. Η πρόωση της οικονομικής και κοινωνικής πρόόδου των λαών.

Τα θέματα που υπάγονται στη δικαιοδοσία του Συμβουλίου της Ευρώπης είναι εξαιρετικά ευρύ και ποικίλα. Οι τομείς της άμυνας και της ασφάλειας, βέβαια είναι έξω από τα πλαίσια των αρμοδιοτήτων του.

Το Συμβούλιο της Ευρώπης συντελεί στη δημιουργία των προϋποθέσεων εκείνων στον κοινωνικό και πολιτιστικό κυρίως τομέα που εξομαλύνουν τις διαφορές ανάμεσα στα Ευρωπαϊκά κράτη και επιτρέπουν τη μεγαλύτερη προσέγγιση μεταξύ τους, όπως και τη συγκρότηση μιας κοινωνικοπολιτικής υποδομής που διευκολύνει τις παραπάνω εξελίξεις.

Στα πλαίσια του Συμβουλίου της Ευρώπης έχουν συναφθεί αρκετές συμβάσεις που ισχύουν σε πολλό από τα κράτη-μέλη στον τομέα της κοινωνικής ασφάλισης, της ισοτιμίας των πανεπιστημιακών τίτλων, της ειρηνικής ευθισης των διαφορών, της δημόσιας υγείας, στον κοινωνικό τομέα, στον τομέα της κατοχύρωσης και προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Ο Ευρωπαϊκός Κοινωνικός Χάρτης που υπογράφηκε στο Τουρίνο στις 18 Οκτωβρίου 1961 και τέθηκε σε ισχύ στις 26 Φεβρουαρίου του 1965,

αποτελεί διεθνή σύμβαση που προστατεύει τα δικαιώματα των εργαζομένων και για πρώτη φορά στο διεθνές δίκαιο αναγνωρίζει το δικαίωμα της απεργίας.

Η Ευρωπαϊκή επανάσταση των ετών 1989 - 1990, η ανάκτηση από τα έθνη της Ανατολικής Ευρώπης του δικαιώματός τους για αυτοδιάθεση πρόκειται να προσφέρουν στο Συμβούλιο της Ευρώπης ένα νέο προσορισμό. Αυτή η φιλοδοξία όμως προκαλεί τη ζωνρή αντίδραση των εθνικών κυβερνήσεων, οι οποίες προτιμούν να δημιουργηθεί ένα ειδικό Όργανο προερχόμενο απευθείας από την "Τελική Πράξη" του Ελσίνκι.

Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (Ε.Ο.Κ.) : Στη Ρώμη το Μάρτιο του 1957 υπογράφονται οι συνθήκες για την Ε.Ο.Κ και την ΕΚΑΕ. Η συνθήκη ίδρυσης της ΕΟΚ προβλέπει τη δημιουργία μιας κοινής αγοράς ανάμεσα στα συμβαλλόμενα κράτη, που θα προωθήσει την αρμονική ανάπτυξη των οικονομικών δραστηριοτήτων στο σύνολο της Κοινότητας, συνεχή και ισόρροπη επέκταση, αυξημένη σταθερότητα, άνοδο του βιοτικού επιπέδου και σύμφιξη των σχέσεων ανάμεσα στα κράτη - μέλη. Η Κοινή Αγορά συνεπάγεται τη δημιουργία μιας τελωνιακής ένωσης στο πλαίσιο της οποίας θα περιλαμβάνονται η κατάργηση των τελωνειακών δασμών και των ποσοτικών περιορισμών ανάμεσα στα κράτη μέλη και η καθιέρωση ενός κοινού τελωνειακού δασμολογίου.

Πραγματοποιείται προοδευτικά ο τελωνειακός αφοπλισμός, η κατάργηση των ποσοτικών περιορισμών, η καθιέρωση του κοινού εξωτερικού δασμολογίου, σε μια μεταβατική περίοδο 12 χρόνων που και αυτή χωρίζεται σε τρία στάδια, τα οποία τελικά θα επισπευστούν. Η Κοινή Αγορά σημαίνει επίσης την άρση των εμποδίων στην ελεύθερη κυκλοφορία ατόμων, υπηρεσιών και κεφαλαίων ανάμεσα στα κράτη-μέλη, που θα ποσέπει να εφαρμοστεί το αργότερο με την εκπνοή της μεταβατικής περιόδου. Εφόσον η αγορά έχει ιδρυθεί στη βάση της αρχής του ελεύθερου ανταγωνισμού, μερικές διατάξεις της συνθήκης απαγορεύουν ορισμένες συμφωνιών ανάμεσα σε επιχειρήσεις, καθώς και τις κρατικές ενισχύσεις, με την εξαίρεση αυτών που έχουν κοινωνικό χαρακτήρα. Εκτός από την τελωνιακή ένωση, η λειτουργία της Κοινής Αγοράς θα κάνει, τελικά, αναγκαία την επεξεργασία κοινών πολιτικών. Η πρώτη απ' αυτές, η αγροτική πολιτική, προβλέπεται, αλλά δεν προσδιορίζεται στη συνθήκη. Οι κατευθυντήριες αρχές της θα διατυπωθούν από την κοινοτική εκτελεστική εξουσία, μετά την αγροτική συνδιάσκεψη της Στρέζα το 1958. και στη συνέχεια θ' αποφασηθούν με πολυάριθμους κανονισμούς και αποφάσεις του Συμβουλίου των Υπουργών της ΕΟΚ, ύστερα από πολύωρες

συζητήσεις που χαρακτηρίστηκαν "αγροτικοί μαραθωνιοί" από τους παρατηρητές. Στο πλαίσιο της ΕΟΚ, δημιουργήθηκε ένα εκτελεστικό όργανο ανεξάρτητο από τις εθνικές κυβερνήσεις, η Επιτροπή (Κομισιόν). Οι δύο συνθήκες επικυρώνονται και μπαίνουν σε ισχύ τον Ιανουάριο του 1958. Διαφορούμενη μένει ακόμη η θέση της β. Βρετανίας απέναντι στις νέες κοινότητες. Διοτάζει να προσχωρήσει σε μια ευρωπαϊκή αγορά της οποίας τα τελωνειακά σύνορα, θα αποσπούσαν το Ηνωμένο Βασίλειο από τη Κοινότητα. Στην τελωνειακή ένωση αντιτάσει τη φόρμουλα της ζώνης ελεύθερων συναλλαγών, με την οποία τα κράτη μέλη θα έριχναν τα εσωτερικά τελωνειακά τους σύνορα, αλλά θα διατηρούσαν το εθνικό τους δασμολόγιο προς τις τρίτες χώρες. Ενώ το σύστημα της ζώνης ελεύθερων συναλλαγών είναι φαινομενικά πιο ευέλικτο, στην πραγματικότητα, ωστόσο, είναι πολύπλοκο: οι εσωτερικές τελωνειακές υπηρεσίες θα πρέπει να σιγουρεύονται ότι τα εισαγόμενα προϊόντα προέρχονται σποσδήποτε από τη βιομηχανία ενός από τους εταίρους και, στην αντίθεση περίπτωση, θα πρέπει να επιβάλλουν την πληρωμή της διαφοράς ανάμεσα στο εθνικό δασμολόγιο και αυτό που ισχύει στη ζώνη. Όμως δεν είναι πάντα εύκολο να προσδιοριστεί η ακριβής προέλευση ενός προϊόντος. Πως να ξεσκεπάσει κανείς τις "εμπορικές εκτροπές" ;

Ύστερα από τριάντα χρόνια για να ανακόψει τη συρροή των αιτήσεων εκδοχής, η Ευρωπαϊκή Κοινότητα προτείνει να επεκτείνει στην ΕΖΕΣ τα πλεονεκτήματα της υπό δημιουργία μεγάλης αγοράς δίχως σύνορα ανάμεσα στα δώδεκα κράτη μέλη αυτού του υπερεθνικού οργανισμού. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Στρασβούργου το Δεκέμβριο 1990 εγκρίνει τη δημιουργία Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης, η οποία θα συμπεριλαμβάνει σημαντικότερες μεταβιβάσεις κυριαρχίας. Η διακυβερνητική διάσκεψη της Ρώμης τον Οκτώβριο 1990 επιβεβαιώνει την αρχή της καθιέρωσης μιας κοινής εξωτερικής και αμυντικής πολιτικής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3ο

Η δράση της Διεθνούς Αμνηστίας

Όπως έχουμε ήδη αναφέρει παραπάνω, η οργάνωση της Δ.Α. παίζει έναν αρκετά σημαντικό ρόλο στην εξασφάλιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων παγκοσμίως.

Επειδή η έρευνά μας πραγματοποιήθηκε με την βοήθεια του παραρτηματος της Δ.Α. στην Πάτρα, θεωρούμε απαραίτητο ν'αναφερθούμε στη δράση αυτής στη χώρα μας. Πιο συγκεκριμένα: Η Διεθνής Αμνηστία είναι μια παγκόσμια οργάνωση που εργάζεται για την απελευθέρωση των κρατουμένων συνείδησης, τη δίκαιη και έγκυρη παραπομπή σε δίκη όλων των πολιτικών κρατουμένων και την καταργηση των βασανιστηρίων και της ποινής του θανάτου. Χρηματοδοτείται αποκλειστικά από τις συνδρομές και τις δωρεές των μελών και υποστηρικτών της. Έχει συμβουλευτική σχέση με τα Ηνωμένα Έθνη την UNESCO, το Συμβούλιο της Ευρώπης, τον Οργανισμό, των Αμερικανικών Κρατών και τον Οργανισμό Αφρικανικής ενότητας. Έχει τιμηθεί με τα βραβεία Νόμπελ και Ωνάση. Τα μέλη της Διεθνούς Αμνηστίας εργάζονται για περιπτώσεις παγκοσμίως και όχι για περιπτώσεις που αφορούν τις δικές τους χώρες. Η Διεθνής Αμνηστία έχει ένα συγκεκριμένο πλαίσιο δράσης, που το ονομάζει "Έντολή" και η δράση της επικεντρώνεται κυρίως σε περιπτώσεις φυλακισμένων ή κρατουμένων. Συγκεκριμένα:

1. Ζητάει την απελευθέρωση των "κρατουμένων συνείδησης" δηλ. ατόμων που φυλακίζονται σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου για τις πεποιθήσεις τους, το χρώμα τους, τη φυλή τους, τη γλώσσα τους.
2. Ζητάει δίκαιες και άμεσες δικές όλων των πολιτικών κρατουμένων.
3. Αντιτίθεται στη θανατική ποινή, στα βασανιστήρια, στις εξωδικαστικές εκτελέσεις και στις εξαφανίσεις σε όλες τις περιπτώσεις.

Από το 1961 (χρόνος ίδρυσής της) έχει αναλάβει ή ερευνήσει περισσότερες από 43.500 περιπτώσεις. Από αυτές τις περισσότερες πάνω από 39.900 έχουν κλείσει. Κατά τη διάρκεια των 11 πρώτων μηνών του 1991 η Διεθνής Αμνηστία εργαζόταν για περισσότερες από 3.500 περιπτώσεις παγκοσμίως. Το ευχάριστο είναι ότι από αυτές τις περιπτώσεις 1.236 έκλεισαν μέσα στους πρώτους έξι μήνες του '91. Για την επείγουσα βοήθεια και συμπαράσταση στους κρατούμενους λειτουργεί ένα δίκτυο επείγουσων ενεργειών αποτελούμενο από 50.000 εθελοντές σε 71 χώρες. Μέσα στους πρώτους μήνες του 1991 το δίκτυο δραστηριοποιήθηκε 720 φορές για να βοηθήσει ανθρώπους σε 72 χώρες.

Κατά τη διάρκεια των πρώτων 11 μηνών η Διεθνής Αμνηστία εξέδωσε 124 ολοκληρωμένες εκθέσεις για παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε 55 χώρες. Εδώ πρέπει να αναφέρουμε ότι η Ελλάδα μέσα στην έκθεση της Διεθνούς Αμνηστίας κατέχει μια όχι και τόσο αξιοζήλευτη θέση για το 1991, όπου φιγουράρει ανάμεσα σε χώρες του τρίτου κόσμου με απολυταρχικά ή στρατοκρατικά καθεστώτα, τα οποία η οργάνωση καταγγέλει για βιασμούς και σεξουαλική κακοποίηση από κυβερνητικά όργανα.

Κάθε χρόνο μια από τις εκστρατείες της Διεθνούς Αμνηστίας αφιερώνεται στις παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων με θύματα γυναίκες. Η φετινή καμπάνια της οργάνωσης θίγει ένα θέμα με πραγματικότητα ανατριχιαστική: Τον βιασμό και τη σεξουαλική κακοποίηση γυναικών κατά την κράτηση από κυβερνητικά όργανα, πράξεις, οι οποίες αποτελούν βασανιστήρια, σκληρή, απάνθρωπη και ταπεινωτική μεταχείριση, καθώς και τα βασανιστήρια και την κακομεταχείριση εγκύων γυναικών.

Οι φάσεις από τις οποίες περνάει μια υπόθεση μέχρις ότου πάρει τη μορφή δράσης από τη Διεθνή Γραμματεία είναι οι εξής:

Πρώτη φάση: Έρευνα

Μόλις μια πληροφορία για παραβίαση ανθρωπίνων φτάσει στη Διεθνή γραμματεία, γίνεται έρευνα, διασταύρωση και εξακρίβωση της πληροφορίας. Ζητείται και η άποψη της κυβέρνησης, τα όργανα της οποίας κατηγορούνται για τη συγκεκριμένη παραβίαση.

Δεύτερη φάση : Προς την Κυβέρνηση.

Όταν, μετά την έρευνα, η Διεθνής Γραμματεία καταλήξει πως πραγματικά υπάρχει παραβίαση ανθρωπίνων δικαιωμάτων από μια κυβέρνηση, μπορεί να γράψει επιστολές στους αρμόδιους αξιωματούχους, ενημερώνοντας για τις ανησυχίες της και ζητώντας πληροφορίες, αποκατάσταση του θύματος, αλλαγές νομικού πλαισίου κ.τ.λ.

Οι δύο παραπάνω φάσεις δεν δημοσιεύονται γιατί αποτελούν εσωτερική υπόθεση της Διεθνούς Αμνηστίας, ενώ στόχος της είναι η άρση της συγκεκριμένης παραβίασης.

Τρίτη φάση : Δημοσιότητα

Όταν η Διεθνής Αμνηστία κρίνει πως απαιτείται δημοσιότητα, προχωράει σε τέτοιες μορφές πίεσης προς την Κυβέρνηση.-

ΕΡΕΥΝΑ

Στα πλαίσια της έρευνάς μας απευθυνθήκαμε στην υπεύθυνη του παραρτήματος της Διεθνούς Αμνηστίας στη Πάτρα Κα Ηρώ Στάμου, της ομάδας 10 και του Αλεξ. Δεληγιάννη υπευθ.ομ.23 οι οποίοι μας απάντησαν σε κάποια ερωτήματα που τους θέσαμε σχετικά με το έργο της οργάνωσης.

Ερωτήματα :

1. Σε ποιό τομέα γίνεται η μεγαλύτερη παραβίαση ανθρωπίνων δικαιωμάτων;
2. Πως μαθαίνει γι'αυτό η Διεθνής Αμνηστία;
3. Πραγματοποιείται πραγματική διασφάλιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων;
4. Τι διαδικασίες ακολουθούνται σε περιπτώσεις παραβίασης.
5. Τι θα ήθελε να κάνει που δε μπορεί η Διεθνής Αμνηστία για κάποιες περιπτώσεις.
6. Ποια η δράση της Διεθνούς Αμνηστίας για τις μειονότητες.

Οι απαντήσεις που πήραμε είναι :

1. Η μεγαλύτερη παραβίαση παρατηρείται παγκοσμίως στους κρατούμενους συνείδησης.
Επίσης οι συνθήκες της φυλακής δεν είναι καλές, αλλά η Δ.Α. δεν έχει επίσημα στοιχεία απο καταγγελίες κρατουμένων.
2. Η Δ.Α. ενημερώνεται για τις παραβιάσεις των Ανθρωπίνων δικαιωμάτων απο καταγγελίες και πληρωφορίες τις οποίες παίρνει για παραβιάσεις από όλο τον κόσμο και διατηρεί αρχείο για τους κρατούμενους συνείδησης , τους πολιτικούς, τα θύματα βασανιστηρίων και τα άτομα που αντιμετωπίζουν τη θανατική ποινή.

3. Καταρχήν καμιά χώρα δεν παραδέχεται ότι δεν είναι δημοκρατική. Παρόλ' αυτά όμως η δράση της Δ.Α. είναι να στέλνει επιστολές για παραβιάσεις που γίνονται. Αποτέλεσμα απ' αυτές τις κινήσεις υπάρχουν, αλλά χρειάζονται κάποιο χρόνο.
4. Σε πρώτη φάση γίνεται έρευνα και διασταύρωση πληροφοριών ,για να εξακριβωθεί αν είναι αληθινές. Μια ομάδα ερευνητών απο 270 άτομα, επαγγελματίες ερευνούν συλλέγουν και διαστραυρώνουν τις πληροφορίες. Στη συνέχεια στέλνονται επιστολές στις κυβερνήσεις σαν ένα μέτρο πίεσης, στους διπλωμάτες και στο τέλος δημοσιεύονται στο τύπο, ραδιόφωνο κ.τ.λ.
5. Η Διεθνής Αμνηστία θα ήθελε να επεκταθεί και στους ποινικούς κρατούμενους, αλλά δεν υπάρχει δυνατότητα χρημάτων , μελών - εθελοντών. Γι' αυτό για καθαρά αντικειμενικούς λόγους, περιορίζεται στις δίκες πολιτικών κρατουμένων.
Η Δ.Α. σαν πολιτικό κρατούμενο, θεωρεί εκείνον που θέλει να πάρει την εξουσία.
6. Η Δ.Α. δεν έχει δράση για τις μειονότητες. Η δράση της αναφέρεται στις περιπτώσεις των προσφύγων , που κινδυνεύουν αν επιστρέψουν στη χώρα τους, έτσι ζητά από τη χώρα που τους δέχεται να τους παρείχει πολιτικό άσυλο.

ΕΡΕΥΝΑ : Κατά πόσο διασφαλίζονται τ'ανθρώπινα δικαιώματα στη χώρα μας.

Πραγματοποιήσαμε μια έρευνα σε ένα τμήμα 100 ατόμων του συνόλου των δικηγόρων της Πάτρας, στους οποίους θέσαμε τα εξής ερωτήματα:

Ερωτήματα :

1. Συμφωνείτε με τη κατάργηση της θανατικής ποινής; Δικαιολογείτε την άποψή σας.
2. Πιστεύετε ότι στη χώρα μας διασφαλίζονται τα ανθρώπινα δικαιώματα;
3. Τι γνώμη έχετε για τους νόμους που αναφέρονται στη διασφάλιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ; Θα πρέπει να βελτιωθούν ή να αλλάξουν;

Στο πρώτο ερώτημα οι απόψεις των δικηγόρων παρουσίασαν διαφορές μεταξύ τους:

Πιο συγκεκριμένα:

38 δικηγόροι υποστήριξαν την κατάργηση της θανατικής ποινής, ανεξάρτητοι από το αδίκημα του κατηγορουμένου.

Κάποιες ενδεικτικές απαντήσεις αυτών για να υποστηρίξουν την άποψή τους είναι οι παρακάτω:

- α. Δεν υπάρχει δυνατότητα αποκατάστασης μιας θανατικής ποινής στην περίπτωση που επιβλήθηκε εσφαλμένα.
- β. Δεν καταπολεμάται η εγκληματικότητα με αυτό τον τρόπο.
- γ. Το ίδιο αποτέλεσμα (τιμωρία) επιτυγχάνεται με την ισόβια κάθειρξη.
- δ. Το σωφρονιστικό σύστημα δεν πρέπει να έχει εκδικητικό χαρακτήρα.
- ε. Δεν έχουμε δικαίωμα να αφαιρούμε από κανέναν , κάτι που δε μπορούμε να του ξαναδώσουμε.
- στ. Δεν πρέπει η πολιτεία να κάνει εκείνο που δεν θέλει να κάνουν κάποιοι πολίτες.
- ζ. Όσο βαρύτερο είναι το αδίκημα, δεν πρέπει να καταδικάζεται σε θάνατο. Υπάρχουν και άλλα είδη ποινής.

η. Για θρησκευτικούς λόγους, πρέπει να καταργηθεί η θανατική ποινή.

Την υποστήριξή τους στην ύπαρξη της θανατικής ποινής, εξέφρασαν 10 δικηγόροι, οι οποίοι δικαιολόγησαν την άποψή τους λέγοντα ότι:

α. Καλό είναι να μην υπάρχει η θανατική ποινή, αλλά η εγκληματικότητα που υπάρχει σήμερα μας λέει ότι η θανατική ποινή πρέπει να εφαρμόζεται.

β. Για την καταπολέμηση του εγκλήματος και μόνο θα πρέπει να εφαρμόζεται η θανατική ποινή.

γ. Είναι ένα μέτρο, το οποίο βοηθάει στην μείωση της εγκληματικότητας και στον εκφοβισμό κάποιων επίδοξων εγκληματιών που θα ήθελαν να προβούν σε κάποιες πράξεις παρόμοιες.

Τέλος 13 δικηγόροι εξέφρασαν την άποψη ότι θα πρέπει να ισχύει η θανατική ποινή, ανάλογα με την περίπτωση του κάθε αδικήματος.

Στο δεύτερο ερώτημα οι απαντήσεις ήταν και πάλι με κάποιες παρεκλίσεις μεταξύ τους.

Το μεγαλύτερο ποσοστό ου μώνησε ότι τα ανθρώπινα δικαιώματα διασφαλίζονται στη χώρα μας κατά το μεγαλύτερο μέρος τους και ένα μικρότερο ποσοστό υποστήριξε το αντίθετο ή ότι διασφαλίζονται εν μέρει. Ειδικότερα:

35 δικηγόροι υποστήριξαν ότι στη χώρα μας διασφαλίζονται τα ανθρώπινα δικαιώματα απόλυτα.

9 δικηγόροι υποστήριξαν ότι δυστυχώς η Ελλάδα δεν διασφαλίζει τα ανθρώπινα δικαιώματα των πολιτών της, φέροντας μας κάποιος σαν παράδειγμα, τη θέση που κατέχει η χώρα μας στην εστινή ετήσια έκθεση της Διεθνούς Αμνηστίας σχετικά με τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων παγκοσμίως.

Τέλος 17 δικηγόροι υποστήριξαν ότι η διασφάλιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη χώρα μας δεν πραγματοποιείται απόλυτα , αλλά εν μέρει γιατί δεν γίνεται σωστή εφαρμογή του ισχύοντος θεσμικού πλαισίου.

Στο τρίτο ερώτημα που αφορούσε τη βελτίωση ή όχι του θεσμικού πλαισίου, απάντησαν 32 δικηγόροι οι οποίοι υποστήριξαν ότι θα πρέπει να γίνουν κάποιες βελτιώσεις για να γίνει καλύτερη η διασφάλιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη χώρα μας.

12 δικηγόροι υποστήριξαν ότι το θεσμικό πλαίσιο πρέπει να μείνει όπως είναι, γιατί είναι αρκετά ικανοποιητικό, απλώς θα πρέπει να γίνει καλύτερη εφαρμογή αυτού.

15 δικηγόροι δεν μας απάντησαν στο ερώτημα αυτό, προβάλλοντας σαν δικαιολογία πως το θέμα είναι αρκετά σοβαρό και θέλει πολύ συζήτηση.

Τέλος 2 δικηγόροι μας είπαν πως δεν έχουν ασχοληθεί με το θέμα αυτό και δεν μπορούν να εκφέρουν γνώμη για το συγκεκριμένο ερώτημα.

Στους 100 δικηγόρους που επισκευθήκαμε για να τους απευθύνουμε τις ερωτήσεις του παραπάνω ερωτηματολογίου, υπήρξε ένας αριθμός 39 δικηγόρων οι οποίοι δεν μας δέχτηκαν , προβάλλοντας σαν δικαιολογία ότι ήταν απασχολημένοι, είχαν δουλειά και δεν μπορούσαν να μας δεχτούν..

Τέλος πρέπει να αναφέρουμε και το γεγονός ότι στον πολιτισμένο κόσμο η θανατική ποινή έχει καταργηθεί ή, έστω, δεν εφαρμόζεται.

Στις ΗΠΑ όχι μόνο ισχύει σε 36 πολιτείες αλλά σε 24 απ'αυτές η εσχάτη των ποινών μπορεί να επιβληθεί ακόμη και σε παιδιά.

Στην πολιτεία της Νοντάνα επιβάλλεται σε 12 χρονους, του Μισισσιπί σε 13χρονους, σε 14χρονους στην Αλαμπάμα, Αρκάνσας, Αϊντάχο και Γιούτα, στη Λουιζιάνα και στη Βριτοζίνια σε 15 χρονους.

Στις πολιτείες Ιντιάνα, Κεντάκι, Νεβάδα, Ουαϊόμινγκ και Μισούρι τα δικαστήρια καταδικάζουν σε θάνατο από την ηλικία των 16 ετών. Στη Γεωργία και στο Τέξας απο τα 18. Χωρίς ηλικιακό περιορισμό οι δικαστικές αρχές των πολιτειών Αριζόνα, Ντελάγουερ, Φλόριντα, Οκλαχόμα, Πενσιλβάνια, Ν. Καρολίνα, Ν. Ντακότα και Ουάσιγκτον μπορούν να οδηγούν τον οποιονδήποτε στην ηλεκτρική καρ έκλα. Αυτό το ακραίο νομικό καθεστώς καταδικάζεται από τη Διεθνή Αμνηστεια τον Οκτώβριο του 1991.

Τον Ιούνιο του 1989, το ανώτατο, δικαστήριο των ΗΠΑ έδωσε το "πράσινο φως" αποφασίζοντας ότι η εκτέλεση των ανηλίκων (παιδιών απο 16 ως 18 ετών) αλλά και των διανοητικά καθυστερημένων ατόμων δεν αντίκειται στο σύνταγμα. Διότι, σύμφωνα με τους αμερικανούς δικαστές, το σύνταγμα απαγορεύει μεν τις βάναινες και ασυνήθεις τιμωρίες". αλλά στη σύγχρονη αμερικανική πραγματικότητα οι εκτελέσεις έχουν γίνει πλέον " οικείες".

Στη τελευταία ετήσια έκθεση της Διεθνούς Αμνηστεια αναφέρεται ότι, μέσα στα 1990, εκτελέστηκαν 23 κατάδικοι, ανεβάζοντας τον αριθμό από το 1977 σε 143 ανθρώπους. Περισσότεροι απο 2.300 βρίσκονται στις φυλακές 34 πολιτειών, στον προθάλαμο του δημίου.

Η εφημερίδα "Νιου Γιορκ Τάϊμς" αποκάλυπτει ότι, σήμερα 27 ανήλικοι αντιμετωπίζουν την θανατική ποινή, ενώ απο το 1976 έχουν εκτελεστεί τρία παιδιά και τουλάχιστον έξι διανοητικά ανάπηροι.

Μ Ε Ρ Ο Σ   Τ Ρ Ι Τ Ο

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο

Απόψεις της διεθνούς κοινής γνώμης για τους διεθνείς οργανισμούς και τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Οι διεθνείς οργανισμοί έγιναν ένα από τα πεδία της "μεγάλης εξωτερικής πολιτικής" πεδίο όπου αμυγλατείται η κυρίαρχη ιδεολογία της διεθνούς κοινότητας.

Επιτροπές του ΟΗΕ, διεθνείς συσκέψεις, ειδικοί θεσμοί. Πέρα από την επίσημη ημερήσια διάταξη, διατηρείται ο ίδιος λόγος, η ίδια πρόσκληση απευθύνεται στο δυτικό κόσμο, αιωνιδιάζοντας συχνά τις αντιπροσωπείες, οι οποίες αποτελούνται από τεχνικούς. Τα απελευθερωτικά θέματα που μέχρι πρόσφατα διέδιδε η Δύση, τώρα επιστρέφουν σ' αυτή, όπου εμφανίζεται πολιτοκτημένη από το συντηρητισμό και τα προνόμια. Για τη Δύση είναι πάντα δυνατή η έξοδος από αυτή την πολιτοκτομία, ο πόλεμος κινήσεων, η χρησιμοποίηση για λόγους τακτικής των διάφορων συνθηκών. Το Δεκέμβριο του 1984, οι ΗΠΑ επιβεβαιώνουν την απόφασή τους να αποχωρήσουν από την UNESCO για να καταγγείλουν σοβαρές διαχειριστικές ανωμαλίες και ταυτόχρονα για να τιμωρήσουν την πολιτική εκτροπή ενός οργανισμού εχθρικού προς τα ιδανικά του ελεύθερου κόσμου.

Απομένει, ωστόσο, η επιθυμία της διεθνούς κοινότητας για ενότητα. Για πρώτη φορά στην ιστορία, η ανθρώπινη κοινωνία τείνει να αυτοαναγνωρίζεται με την ιδιότητά της αυτή και τα μελλοντικά προβλήματα αναγγέλλουν νέες και σκληρές διαμάχες. Πρόκειται για τα "υπερεθνικά" προβλήματα που απαρτίθησε ο Μορίς Μπερντάν, υπεύθυνος του κοινού σώματος επιθεώρησης των Η.Ε. τον Ιούνιο του 1983. Παραθέτουμε κάποια απ' αυτά:

- Η ανάπτυξη σε μεγάλη κλίμακα, που μπορεί να φτάσει στο επίπεδο της "εισβολής", της μετανάστευσης προς τις πλούσιες χώρες, ενός όλο και μεγαλύτερου πλήθους κατοίκων του τρίτου κόσμου.
- Η συνειδητοποίηση της πολιτικής τους δύναμης, όχι μόνο από την "ελίτ", του τρίτου κόσμου, αλλά από το σύνολο των εργαζομένων και των κατωτέρων κοινωνικών τάξεων, που είναι όλο και περισσότερο μορφωμένοι, πληροφορημένοι άνθρωποι, μέσα σ'ένα κόσμο που ενοποιείται όλο και περισσότερο λόγω της τεχνικής και πληροφορικής ανάπτυξης.
- Οι ψυχολογικές αντιδράσεις που μπορούν να προκαλέσουν αυτά τα φαινόμενα στις πλούσιες χώρες.
- Η αλλαγή των αξιών του πληθυσμού όλο και περισσότερων χωρών, λόγω της ύπαρξης των κινδύνων για την ανθρωπότητα, που προκύπτουν από το σημερινό ανταγωνισμό των πυρηνικών εξοπλισμών, ή πιο απλά σαν αντίδραση στις παράλογες όψεις της σύγχρονης κοινωνίας.

Ποιές δομές μπορούμε να φανταστούμε για τον παγκόσμιο οργανισμό του μέλλοντος; Γι'αρκετούς, το μέλλον ανήκει σ'ένα "δικέφαλο", παγκόσμιο οργανισμό.

Από τη μια πλευρά, μια τεχνοκρατική Ελίτ, ένα εκτελεστικό όργανο που θα διοικείται από ηλεκτρονικούς υπολογιστές.

Από την άλλη, μια παγκόσμια "λαϊκίστικη" συνέλευση που θα εκπροσωπεί άμεσα τη συμμαχία των απόκληρων κοινωνικών ομάδων των πλούσιων χωρών και των ηγετών των πτωχών χωρών.

Επίσης ένα άλλο συνέδριο είναι πιθανό να τείνει να ευνοεί την εμφάνιση μιας "διεθνικής" κοινωνίας, βασισμένο όμως σε τρείς κατευθυντήριες σχέσεις: στην επανεξέταση της καταστατικής υπόστασης του κράτους στην καθιέρωση νέων διεθνικών δυνάμεων και στην εγκαθίδρυση μιας υπερεθνικής εξουσίας.

Η σε βάθος ολοκλήρωση της διεθνούς κοινότητας δεν αναγγέλει έναν μελλοντικό χρυσό αιώνα, αλλά απλώς μια μετοτόπιση των πεδίων συγκρούσεων ή συμμαχιών, μια διεύρυνση της διεθνικής αλληλεγγύης και του διεθνικού ανταγωνισμού. Αυτή η αλληλεξάρτηση μεταξύ των στοιχείων του διεθνούς συστήματος μπορεί να εκπλήσσει ή ακόμα και να ενοχλεί κάποιους οι οποίοι νοσταλγούν τις μηχανοραφίες των προβαλλόμενων και τη σιωπή της κοινής γνώμης. Η πραγματικότητα είναι επίμονη: επιβάλλει ο όλους να προσαρμοστούν στο σημερινό διεθνοποιημένο κόσμο με τη στρατηγική τους τόσο στον ανταγωνισμό όσο και στη συνεργασία μεταξύ τους.

Ο Μπερνάρ Κονσνέρ, ιδρυτής των οργανώσεων "Γιατροί χωρίς σύνορα" και "Γιατροί του κόσμου" εκθειάζει "το νέο δικαίωμα προς έμβαση υπέρ των πιο αδυνάτων" που έχουν υιοθετήσει οι διεθνικές ανθρωπιστικές οργανώσεις, Υπογραμμίζει ότι τα "μη κυβερνητικά μέλη μπορούν να θεωρούνται λιγότερο δεσμευόμενα να δράν στο όνομα του εθνικού συμφέροντος και περισσότερο ελεύθερα να αναζητήσουν τον τρόπο δράσης που αντιστοιχεί στο σύστημα αξιών της οργάνωσής τους."

"Οι διεθνικοί δεσμοί που ενώνουν άτομα από τις δύο πλευρές των εδαφικών συνόρων μπορεί να είναι πιο ισχυροί και από την κοινή υπηκοότητα."

Αναμφίβολα θα πρέπει να γίνει κάποιος διαχωρισμός ανάμεσα στις διάφορες διεθνικές δυνάμεις που αφθονούν.

Κάποιες δεν μπορούν να ανταγωνιστούν πραγματικά τα κράτη, αφού οι δομές τους είναι πολύ εύθραστες, η δράση τους αποσπασματική. Ωστόσο, επηρεάζουν την κοινή γνώμη, υφαίνουν σταδιακά ένα νέο διεθνές ψυχολογικό περιβάλλον. Θα τις χαρακτηρίσουμε ως "δυνάμεις γνώμης".

Κάποιες άλλες αντιστοιχούν στην ανάδυση νέων οικονομικών εξουσιών, στη διεθνή σκηνή. Εκφράζουν μια αποσύνδεση της πολιτικής από την οικονομική εξουσία και διαταράσσουν σοβαρά την οργάνωση της διεθνούς κοινότητας. Στην περίπτωση αυτή μπορούμε πραγματικά να μιλάμε για "ιδιωτικές διεθνικές εξουσίες". Μερικές άλλες επίσης είναι διακριτικές στη

δομή και τη σύνθεσή τους, αλλά διεθνικές στη δράση τους: οι ενώσεις κρατών παραγωγών που επιχειρούν να καθιερώσουν την οικονομική τους επιρροή μέσα στη διεθνή κοινότητα σαν εννιαίο χώρο, μια κοινότητα με παγκόσμιες διαστάσεις.

Παγκόσμιο βήμα, πλαίσιο ανάπτυξης αντιθετικών διεθνών σχέσεων, αλλά όχι παράγοντας πραγματικά αυτόνομος, πραγματικός παίκτης στη διεθνή σκακιέρα. Αυτή η εκτίμηση για τα Η.Ε. ήταν για καιρό σχεδόν καθολική στους μελετητές. Μπορούμε, άραγε, ξεκινώντας απ' αυτή, να προχωρήσουμε και να διακινδυνεύσουμε την εκτίμηση ότι μπορεί να υπάρξει κάποτε μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα του Οργανισμού; Πολλές υποθέσεις έχουν γίνει, μεταξύ των οποίων άλλες θεωρούν αναγκαία μια απλή αναδιευθέτηση των μεθόδων εργασίας κι άλλες θέλουν μια βαθιά αναθεώρηση της δομής των Ηνωμένων Εθνών.

Βελτίωση των κανόνων λειτουργίας των οργάνων του ΟΗΕ και παροχή εκείνων των μέσων που θα κάνουν καλύτερη την εκπλήρωση της αποστολής τους μέσα στα σημεινὰ όρια του χάρτη.

Δυο απόψεις έρχονται αντιμέτωπες σχετικά με τα γενικά πρόβλημα της αναμόρφωσης του ΟΗΕ που προβλέπεται από το άρθρο 109 του Χάρτη. Η μια είναι αυτή που αναφέρεται στην αναγκαιότητα εκδημοκρατισμού του Οργανισμού - εκδημοκρατισμός που θα υλοποιείται ανάμεσα στο σύνολο των χωρών μελών, τα οποία θεωρούνται ισότιμοι εταίροι. Η αρμοιβήτηση των προνομίων των Μεγάλων και η αντίληψη των Η.Ε. δεν μπορεί να γίνει κατανοητή παρά μέσα από την αντιπαράθεση που τείνει να μετατρέψει τον Οργανισμό σε γεωμετρικό τόπο των αντιθέσεων Βορρά-Νότον, των βιομηχανικά αναπτυγμένων χωρών και του υποανάπτυκτου κόσμου.

Αντιθέτως, σε μια προοπτική αποτελεσματικότερης παρέμβασης του Οργανισμού, η υποβάθμιση των Μεγάλων θα οδηγήσει σε μια υποτίμηση των πραγματικών δυνάμεων και τελικά θα περιπλέξει τη λειτουργία των Η.Ε. Οι Μεγάλοι έχουν ήδη αποδείξει ότι είναι σε θέση να εμποδίσουν τη λειτουργία του Οργανισμού, προσβάλλοντας οικονομικό βέτο.

Η συζήτηση για τον εκδημοκρατισμό του Οργανισμού έγινε πολύ έντονη από το 1969, καθώς χτυπούσαν τη πόρτα του ΟΗΕ πολυάριθμα κρατίδια, ιδιαίτερα μικρές οντότητες από άποψη επιφάνειας, πληθυσμού, ανθρωπίνων και οικονομικών πόρων, οι οποίες τείνουν ν' αποκτήσουν το καθεστώς ανεξάρτητου κράτους. Ειδική επιτροπή που συγκροτήθηκε από το Συμβούλιο Ασφαλείας επιχείρησε να θεομοθετήσει το καθεστώς του παρατηρητή, που θα έδινε σ' αυτά τα κρατίδια το πλεονέκτημα της συμμετοχής στις δραστηριότητες του Οργανισμού, χωρίς ωστόσο να συμβάλλουν οικονομικά ή να έχουν δικαίωμα ψήφου.

Με αφορμή την απονομή βραβείου Νόμπελ για τη λογοτεχνία το 1970, ο Αλεξάντερ Σολζενίτσιν σημείωνε μελαγχολικά στην ομιλία του: "Εδώ κι ένα τέταρτο του αιώνα γεννήθηκε ο ΟΗΕ, ενσαρκώνοντας όλες τις ελπίδες της ανθρωπότητας. Αλίμονο! Μέσα σ' ένα κόσμο ανήθικο, έγινε κι αυτός ανήθικος. Δεν είναι οργανισμός ηνωμένων εθνών, αλλά οργανισμός ηνωμένων κυβερνήσεων, όπου όλες οι κυβερνήσεις εμφανίζονται ισότιμες: αυτές που εκλέχτηκαν ελεύθερα, αυτές που επιβλήθηκαν με τη βία κι αυτές που κατέλαβαν την εξουσία με τα όπλα".

Μετά το 1987, η "γρομπατοφική" επανάσταση στην εξωτερική πολιτική και η διακήρυξη της λήξης του ψυχρού πολέμου, προσέφεραν στον ΟΗΕ μια καινούρια νομιμότητα. Το 1989, ο ΟΗΕ επιβλέπει την εκλογική διαδικασία στη Νικαράγουα και αναλαμβάνει την αποποινικοποίηση της Ναμίμπιας, η οποία αποτελεί ολικά, τη σπουδαιότερη επιχείρηση που πραγματοποίησε ποτέ διεθνής οργανισμός. Αισθητή μεταβολή της ισορροπίας των εξουσιών στους κόλπους του διεθνούς οργανισμού; μετά από τη παύση της αντιπαράθεσης Ανατολής και Δύσης και τη λήξη του ψυχρού πολέμου.

Προσωπικές κρίσεις και απόψεις

Σήμερα όλο και περισσότερο αναγνωρίζεται διεθνώς η σημασία της σύνταξης, υπογραφής και επικύρωσης συμβάσεων για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, στην πράξη όμως αυτό δεν έχει ουσιαστική σημασία, αν οι συμβάσεις αυτές δεν γίνονται ευρύτερα γνωστές και δεν είναι προσιτές στο πλατύ κοινό. Οι πολίτες, τα δικαστήρια και το νομικό σύστημα μιας χώρας δεν μπορούν να επικαλούνται δικαιώματα τα οποία δεν γνωρίζουν. Επίσης, ο κρατικός μηχανισμός ευκολότερα προστατεύει και εφορμίζει τις εγγυήσεις που περιέχονται στις διεθνείς συμβάσεις, όταν η κοινή γνώμη είναι ενημερωμένη, έχει πλήρη συνείδηση και είναι αποφασισμένη να διεκδικήσει τα δικαιώματά της που απορρέουν από κανόνες, που έχουν θεσπισθεί, για το γενικότερο συμφέρον.

Η κεντρική έννοια των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι ο σεβασμός της αξιοπρέπειας του ανθρώπου. Ο σεβασμός αυτός είναι η μόνη αξία πάνω στην οποία μπορεί να βασιστεί η αρμονία και η συνεργασία ανάμεσα στα άτομα, στα θεσμικά όργανα και στα έθνη.

Έχουμε αναφέρει ήδη ότι τα δικαιώματα τα διακρίνουμε σε δυο μεγάλες κατηγορίες, τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα και τα κοινωνικά, οικονομικά και πολιτιστικά δικαιώματα. Αυτό είναι αλληλένδετα μεταξύ τους και αλληλοεξαρτώμενα, γιατί χωρίς ελευθερία έκφρασης, τα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτιστικά δικαιώματα δεν θα μπορούσαν να κατακτηθούν, χωρίς προστασία από την πείνα και την άγνοια οι άνθρωποι δεν θα μπορούσαν να συμμετάσχουν, στην διακυβέρνηση της χώρας τους, χωρίς το δικαίωμα του συνεταιρισμού ο συνδικαλισμός θα ήταν ανέφικτος.

Η σχετική αναποτελεσματικότητα της επιτροπής των δικαιωμάτων του Ανθρώπου προέρχεται ουσιαστικά από την ανικανότητα των μελών της να καταλήξουν σε συμφωνία. Όταν υπήρξε συμφωνία, όπως στην υπόθεση της Ν. Αφρικής, των κατεχομένων εδαφών στη Μ. Ανατολή της Χιλής και

της Ισημερινής Γουινέας, η Επιτροπή μπόρεσε να επέμβει αποτελεσματικά και να προβεί σε σχετικές έρευνες. Η Επιτροπή αποτελείται από αντιπροσώπους των κυβερνήσεων που δυστυχώς υποστηρίζουν τα συμφέροντά τους και τα μέλη της επιτροπής συμμορφώνονται με τις οδηγίες που παίρνουν. Αν και ένας μεγάλος αριθμός των μελών της γνωρίζουν πολύ καλά το ζήτημα των δικαιωμάτων του ανθρώπου και είναι προσηλωμένο σ' αυτή την υπόθεση, οι θέσεις που συχνά υιοθετούν καθρεφτίζουν γενικότερα πολιτικά ενδιαφέροντα. Ακόμη και η υποεπιτροπή, μολονότι αποτελείται από ανεξάρτητους εθνικών προκαταλήψεων εμπειρογνώμονες που συνεδριάζουν "κατ'ίδιαν", χρειάστηκε να αντιταχθεί σε ορισμένες απόπειρες πιέσεων από την πλευρά των κυβερνήσεων.

Η εξασφάλιση ή ο εξαναγκασμός της εφαρμογής των διεθνών διατάξεων είναι το κύριο πρόβλημα στο θέμα των διεθνών συμφωνιών. Στην περίπτωση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων δεν ευθύνονται οι διεθνείς οργανισμοί. Η εφαρμογή των διεθνών συμβάσεων είναι ευθύνη των κυβερνήσεων των κρατών μελών των διεθνών οργανισμών δηλαδή των δικών μας κυβερνήσεων. Κατά συνέπεια είναι και δική μας ευθύνη.

Παρ'όλα τα εμπόδια και τις δυσκολίες οι διεθνείς οργανισμοί προωθούν την εφαρμογή των συμφωνιών αυτών με πολλούς τρόπους π.χ. με την έρευνα και την ενημέρωση. Οι επιτροπές ανθρωπίνων δικαιωμάτων των Η.Ε., η Διαμερικάνικη επιτροπή ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η Επιτροπή και το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών ανθρωπίνων δικαιωμάτων ενημερώνουν τη διεθνή κοινή γνώμη για τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Βέβαια χωρίς αμειβο- λία τα όργανά του παραμένουν τραγικά ανίσχυρα μπροστά στις φρικιαστικές βαρβαρότητες, τα βασανιστήρια, τις δολοφονίες κρατουμένων, τα εκτελε- στικά αποσπάσματα, τις γενεοκτονίες, που εξεγείρουν την συνείδηση της ανθρωπότητας. Αλλά ευτυχώς οι κυβερνήσεις που διαπράττουν ή ανέχονται τέτοια εγκλήματα στιγματίζονται διεθνώς.

Από όλα τα παραπάνω βγαίνει το συμπέρασμα ότι η καταπάτηση των αν- θρωπίνων δικαιωμάτων, δυστυχώς, είναι κάτι που παρατηρείται καθημερινά

σ'όλα τα μῆκη και πλάτη του κόσμου, ἄλλοτε σε μεγαλύτερο και ἄλλοτε σε μικρότερο ποσοστό. Ἐπομένως αφού ἡ καταπατηση αὐτῶν γίνεται ἀπο ἀνθρώπους, οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐκεῖνοι που θα πρέπει να σταματήσουν ἢ να μειώσουν στο ελάχιστο τὴν καθημερινή παραβίαση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Βέβαια αὐτὸ εἶναι ἀρκετὰ δύσκολο, γιατί σ'όλα αὐτὰ περιπλέκονται οικονομικά και πολιτικά δυσφύροντα, που πολλές φορές εἶναι ἔξω ἀπο τις δυνατότητες ἐκείνων που πραγματικὰ νοιάζονται και ενδιαφέρονται για τὴν καταστολή τῆς παραβίασης τῶν δικαιωμάτων που ἔχει κάθε ἄνθρωπος ἀνεξαρτέτως.

Ἄρα ὅλοι μας εἴμαστε υπεύθυνοι στις περιπτώσεις ἐκεῖνες που παραβιάζονται τὰ δικαιώματά μας ἀλλὰ και τὰ δικαιώματα τῶν συνανθρώπων μας.

Γι'αὐτὸ θα πρέπει:

- να γίνει σωστὴ ἐνημέρωση σ'όλους τους ἀνθρώπους ἀνεξαρτήτως κοινωνικῆς θέσης, μόρφωσης οικονομικῆς ἐπιφάνειας.
- ἡ ἐνημέρωση αὐτὴ να ξεκινήσει μέσα ἀπὸ τὰ σχολεῖα σ'όλες τις βαθμίδες ἐκπαίδευσης, στους ἐπαγγελματικούς χώρους, στην ἐκκλησία.
- ὅλα τὰ κράτη θα πρέπει να καταδικάσουν κάθε μορφή παραβίασης ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ἐπικυρώνοντας τις διεθνεῖς συμβάσεις και κᾶνοντας ὅσο το δυνατόν περισσότερα, πραγματικότητα αὐτές.
- ἡ κυβέρνηση του κάθε κράτους να μην παραβιάζει τὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν τῶν, δίνοντας το παράδειγμα στους ἀπλοὺς πολῖτες τῆς.
- τὸ Σύνταγμα του κάθε κράτους θα πρέπει να διασφαλίζει τὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν του.

Ἐκείνοι οἱ οἱ ποῖοι εἶναι ἀρμόδιοι για τὴν ἐφαρμογή τῶν νόμων, θα πρέπει να το κάνουν χωρίς κατάχρηση ἐξουσίας.

- τα κράτη , αλλά και οι πολίτες θα πρέπει να καταδικάσουν κάθε μορφή βασανιστηρίου ή άλλης απάνθρωπης μεταχείρισης που προσβάλλει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.
- οι γυναίκες και τα παιδιά είναι πιο ευάλωτα στις παραβιάσεις των δικαιωμάτων τους, γι' αυτό θα πρέπει να υπάρξει ειδική μέριμνα απ' όλα τα κράτη ώστε ν' αποφεύγονται κακοποιήσεις, βιασμοί και εξευτελιστικές τιμωρίες.
- όλοι θα πρέπει να έχουν το δικαίωμα να συμμετέχουν στα κοινά, έτσι ώστε η διακυβέρνηση της χώρας να είναι πιο δημοκρατική.
- όλοι οι πολίτες έχουν το δικαίωμα της εργασίας και της κοινωνικής ασφάλισης, τα οποία θα πρέπει να τους τα εξασφαλίζει η κυβέρνηση του κάθε κράτους.-

Επομένως η πραγματική διασφάλιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων θα πραγματοποιηθεί με μια ριζική αλλαγή στη δομή της παγκόσμιας τάξεως των πραγμάτων. Αυτό σημαίνει ταυτόχρονα και μια ριζική αναθεώρηση θεσμών, νοοτροπίας και στάσης απέναντι στα ανθρώπινα προβλήματα, από τα μέλη της διεθνούς κοινωνίας.

Χρειάζεται μια αδιάκοπη επαγρύπνηση και θάρρος από τον κάθε άνθρωπο για να υπερασπίζεται σε οποιαδήποτε στιγμή τα δικαιώματά του και τα δικαιώματα των άλλων.

Άλλωστε ο Ιρλανδός SEAN και BRIDE που πήρε δύο βραβεία ειρήνης Λένιν και Νόμπελ, πρώην πρόεδρος της Διεθνούς εκτελεστικής επιτροπής της Διεθνούς Αμνηστίας έχει γράψει:

" Η παγκόσμια κοινή γνώμη, με τον κατάλληλο χειρισμό, μπορεί να γίνει ισχυρό μέσο επιρροής στα κέντρα εξουσίας. Έτσι, δεν αρκεί μόνο οι κυβερνήσεις και οι διεθνείς οργανισμοί να γνωρίζουν τις διατάξεις της Οικουμενικής Διακήρυξης. Πρέπει να τη γνωρίζει ο απλός άνθρωπος στο δρόμο, ο άνθρωπος για τον οποίο αυτές οι διατάξεις διατυπώθηκαν και αποτελούν την πατρογονική του κληρονομιά. Όταν οι λαοί του κόσμου αποκτήσουν πλήρη συνείδηση των δικαιωμάτων τους, οι κυβερνήσεις δεν θα τολμούν πια να τα αψηφούν και να τα εκμηδενίζουν".-

